

Verjaagd door de wind

9 jaar reisverslagen van Hans de Back

Hua Hin 13 april 2003

Goede Morgen,

Het is momenteel Thais Nieuwjaar, de laatste in de reeks van nieuwjaarsfeesten in Thailand met als ultieme pret het elkander drijfmat gooien met water of soms andere vloeistoffen en iedereen mag meedoen. Zie je het al voor je, al die toeristen, die er toch al zo lullig gekleed bijlopen, gewapend met veelkleurige space waterpistolen, helemaal door het dolle iedereen natspuitend en op hun beurt weer volkomen weggespoten worden door nog uitzinniger Thai die met een soort van waterkanonnen op hun pick-up iedereen met ijskoud water een Gelukkig Nieuwjaar toe spuiten. Hilariteit kent geen tijd. Voor de rest is het over het algemeen zeer rustig hier in Hua Hin aan de kust van Thailand. Ben nog 'een gevallen man' geweest. In een klein straatje struikelen over een losse wegklappende tegel en languit op m'n bakkes. Ik heb een week als het zielige broertje van Gorbachev door het leven kunnen gaan. Die had toch ook zo'n grote vlek op z'n voorhoofd, alleen die van hem zit er nu nog en de mijne is bijna weer weg. Nou ik het toch over hem heb; er werd toenmalig president Gorbachev tijdens een pers conferentie in London gevraagd, wat volgens hem de historische gevolgen zouden zijn geweest als president Krushev zou zijn vermoord i.p.v. president J.F. Kennedy. Gorbachev dacht een moment na en zei plechtig: "Ik denk niet dat Aristotle Onassis getrouwd zou zijn met Mrs. Krushev." Wat een prachtige man. Wat een historisch inzicht. En wij moeten het doen met Balkenende. Wat een droogkloot is dat. Die had nou hier moeten zijn. Dan zou ik ook meedoen met het waterballet. Ik heb me voorgenomen mezelf op een andere manier te benatten... iets alcoholisch en toch lekker.

Ik ben nog steeds een gelukkig mens. Eventuele verhuisplannen naar Thailand zijn van de baan. Te gecompliceerd. Alles bij elkaar ben ik toch meer op uitnodiging in het buitenland dan thuis, dus waarom al die rompslomp. Het enige wat ik in Holland mis is de mogelijkheid om op een betaalbare manier aan goede bedrijfsruimte te komen, want momenteel staat het merendeel van mijn muziek instrumenten opgeslagen in een pakhuis en daar heb ik ze niet voor gekocht.

Voor de rest is het hier natuurlijk weer zwaar behelpen; 's morgens een heerlijke tropische fruitsalade, wat lezen, een beetje luieren op een terras, wat rondkijken, resorts bezoeken en informeren of mijn diensten daar welkom zijn (er is er een bij, als dat lukt, dan zit ik op rozen) een beetje zonnebaden later in de middag - met broek aan - jawel, naturisme dat doe je maar in je bed; voetmassages, dan is het gelukkig weer etenstijd en de seafood hier is niet te versmaden, alles spartelvers. Ook de vegetarische keuken is erg gevarieerd. De mensen zijn hier op een prettige manier vriendelijk en gewend aan buitenlanders. Wat in het begin wel even wennen is, is dat ze hier links rijden en niet zo zachtjes ook, toch gebeuren er weinig ernstige ongelukken.

Door het toepassen van de tip die ik van Hans Tuijnman Jr. kreeg, ben ik inmiddels zo'n 4 kilo kwijt. Hij adviseerde 's morgens fruit, 's middags een groentesalade en 's avonds eten wat je lekker vind. Omdat je al veel fruitsuikers binnenkrijgt is de behoefte naar zoete dingen nagenoeg weg. Nu ik er een beetje aan gewend ben, is het een hele aangename manier van eten; weinig belasting, veel voeding. Ik woog inmiddels 86 kilo en dat zijn er voor mij 12 teveel. Nu weeg ik 81 kg en voel me prima, en ga door naar de 74 kg streef gewicht. Ik heb niet het idee dat ik aan het lijnen ben of me op een of andere manier beperk.

Ik hoop dat SARS mij niet met een bezoekje gaat vereren. Mijn kuchje is weg, dus dat is al hoopvol als ik straks doorvlieg naar Taiwan, want je moet daar natuurlijk niet hoestend en proestend aan komen vanuit Thailand, dat brengt ernstig argwanend opgetrokken wenkbrouwen met zich mee.

Ik wens U allen een voorspoedig Thais Nieuwjaar en doe als hen; handel en wandel in schoonheid.

*Tot plotseling
Hans de Back*

Taiwan - Thailand 16 mei 2003

Goede Morgen,

Ik ben gezond en wel terug in Thailand, na een overheerlijk verblijf in Taiwan. Het is elk jaar weer een feest om daar te vertoeven, met name de vanzelfsprekende uitmuntende service is hartverwarmend. CanJune, het opleidingsinstituut en beheerder van diverse Spa's in Taipei, bestaat 5 jaar en dat werd natuurlijk gevierd, 2x zelfs. Een maal met o.a. een dansgroep die ze sponsoren en een maal in hun nieuwe Spa met o.a. een concert van mij. De nieuwe spa is gesitueerd aan een 40 meter brede rivier, met aan de overzijde een steile heuvel die rijkelijk wild begroeid is. Als je daar op het terras zit, hoor je alleen wat vogeltjes tjirpen, blaadjes ritselen en water kabbelen. Af en toe een plonsje van een opspringende vis. OK, laat dat beest ook even uit z'n dak gaan. Om er voor te zorgen dat ik in top conditie verkeerde tijdens het concert, werd mij vooraf een hot spa + massage aangeboden. Zo, dat is afzien, vooral die rotherrie van die vogels, blaadjes, water en naar eigen believen opspringende en in het water plonzende vissen, ik bedoel, hoe kan een mens in godsnaam onder zulke barre omstandigheden ontspannen. Nee, geef mij de Vonkstraat maar.

De workshops en klankmassages waren een zeer groot succes. Dus of ik volgend jaar maar weer terug wil komen, maar dan voor een wat langere periode. June, de eigenaresse van CanJune, die ook de workshops vertaalde in het Chinees, heb ik vergast op zowel de nekmassage als de Vietnamese massage. Omwille van de kuisheid uitsluitend de rugzijde gemasseerd, omdat de Vietnamese massage gepaard gaat met veel olie en geen kleding. Na afloop was het een tijdje stil, toen draaide ze zich keurig in een handdoek gewikkeld om, en zei op strenge toon: "Vernietig het paspoort van deze man, hij mag het land niet verlaten, ik wil dit elke dag." Dat heeft ik weer, ben je een keertje aardig, mag je gelijk het land niet meer uit.

June is zo slim om een kok in dienst te nemen, die voor het voltallige personeel de lunch en diner verzorgt. Indien mogelijk zijn de ingrediënten biologisch, in ieder geval vers en heerlijk klaargemaakt. Lekkah, niet te weinigh. Vooral dat niet te weinigh zorgde ervoor dat de 'afvalrace' op een zeer traag tempo uitkwam. Ik ben in ieder geval niet aangekomen, dus is mijn gewicht nu zo'n 79-80 kilo, schoon aan de haak. Voor de masseuses die in de

verschillende Spa's werkzaam zijn, worden de maaltijden per speciale koerier bezorgd. Dat noem ik nog eens 'service van de zaak'.

In het opleidingscentrum, was een kamer speciaal voor mij [en later voor eventuele andere gasten] ingericht compleet met bed, airco, TV, telefoon/fax, bloemen en computer. De computer had alleen de vervelende gewoonte, om berichten die je wilde verzenden, spoorloos te laten verdwijnen. Met name wanneer je een bericht naar meerdere mensen tegelijk wilde versturen, verscheen de ene 'error' na de andere.

Daar wordt een mens vrolijk van. Maar goed, overdag hard werken en 's avonds naar diverse Jazzclubs, de Blue Note en Brown Sugar zijn erg populair. Ook nog een live concert gezien van het Saxophone Quartet. Een van hen kent Oren Marshall ook heel goed, en daar heb ik een opname mee gemaakt. Op de dag voor mijn vertrek een CD opname gemaakt met een heuse Tibetaanse vocalist, die in 2001 de hoogste onderscheiding ontving die je in Taiwan kunt krijgen op muzikaal gebied. Hij was zeer geraakt door de klankrijkdom van de schalen en vroeg mij of ik met hem een opname wilde maken. De geluidstechnicus was om dood te schieten. Hij maakt een soundcheck, geeft aan dat alles OK is, en na bijna twee uur opname blijkt dat de balans tussen de stem en de schalen afwezig is, met als resultaat een keiharde stem en fluisterzachte klank-schalen. We hadden slecht 4 uren de tijd, dus toen er de helft van verprutst was, kreeg zelfs de brave monnik moordneigingen. Gelukkig hebben we de resterende tijd goed benut, dus misschien wordt het nog wat.

SARS, volgens mij denken jullie dat als hier iemand niest, dattie meteen een thermometer in zijn reet gestoken krijgt. Trouwens, weet je wat het verschil is tussen een orale- en een rectale thermometer? De smaak! In het begin viel het allemaal reuze mee, maar zo tegen het einde van mijn verblijf in Taiwan werd men toch wat voorzichtiger; er werd via laser gecontroleerd of je verhoging had, wanneer je een restaurant binnenging en de maskers werden steeds veelvuldiger gezien en aanbevolen in treinen, bussen, metro, taxi en natuurlijk vliegtuigen. Afgezien van de slachtoffers, heb ik toch het idee, dat de Westerse media het hele probleem SARS zwaar overdreven hebben. Als SARS een probleem van Indochina zou zijn geweest, dan zouden de media in het westen er

wat stuitend beeldmateriaal aan gespendeerd hebben en wellicht een inzamelingsactie, opgeleukt met cabaretiers, schetsjes, en humoristische herhalingsfragmenten van André van Duin of ander toepasselijk leedvermaak en voor de overlevenden kunnen we altijd nog de CliniClowns inzetten, opdat zij zich alsnog dood kunnen lachen. Maar wat blijkt, het is niet alleen een probleem van Indochina, er zijn ook westerse slachtoffers te betreuren. Kijk, dan is het pas een ECHT probleem. Dan moet de toch al wankele economie ter plekke lam gelegd worden en allerlei terughoudendheid van toerisme, handel, conferenties e.d. in acht genomen worden. SARS is best een niet te onderschatten probleem, maar doe er wat aan in plaats van paniek te zaaien. Bv. Ozon in de airco. Ozon [O3] dood alle virussen, bacteriën, parasieten, en laat de mensen verder leven in goede gezondheid. Ook het milieu is gebaat bij ozon. Om water te zuiveren, grondkwaliteit te verbeteren, om maar enkele toepassingen aan te geven, en het is niet duur. Maar een mediahype brengt meer geld in het laatje; hoe meer slachtoffers hoe meer abonnees. Fijn hè, politiek, zo menselijk zal ik maar zeggen.

Effe me neus snuite, weer zo verkouwe de laatste teit, ik begreip er geen SNARS van.

In de voormalige Sovjet Unie kreeg een kunstschilder de opdracht om een schilderij te maken met als titel 'Lenin in Polen'. Na ongeveer een maand komt de schilder bij z'n opdrachtgever met een immens schilderij. De hoge officier bekijkt het aandachtig en ziet een man en vrouw in diverse kamasoetrische liefdeshoudingen afgebeeld. "Wat moet dit in godsnaam voorstellen, en wie is die vrouw", vraagt de verbolgen officier. "Dat is de vrouw van Lenin met haar geheime minnaar die de kunst van het beminnen hartstochtelijk beoefenen", verklaard de kunstschilder. "Ja maar ik zie Lenin nergens in dit schilderij", schreeuwt de uitzinnige officier. "Klopt", zegt de schilder luchtig, "Lenin is in Polen."

Ik krijg volgende week het vervolg van de tandheekkundige ingrepen voor mijn kiezen. Ik ga nu eens kijken of deze computer zonder error z'n diensten gaat bewijzen.

*Tot plotseling,
Hans de Back*

Avignon 24 juli 2003

Goede Middag Ook,
Wederom te gast bij Dojo du Centre in Avignon om het hoog geachte publiek aldaar te vergasten op klank-massages, workshops en cursus nekmassage. Normaal gesproken heb ik het motto 'Werken da's prima, maar er gaat zoveel vrije tijd in zitten'. In dit geval, met de huidige temperaturen ter plaatse schommelend tussen de 35 - 38°, ben je blij als je weer binnen kunt afkoelen bij de geduldige ventilator. Volgens de berichten was het festival 'd Avignon afgelast, maar daar is gelukkig niets van te merken. Ik heb een uitvoering van een Flamenco groep uit Grenada, een a capella groep uit Frankrijk, heb het museum voor aroma en parfum bezocht en wat dagtripjes gemaakt; bv. naar de Camargue en het strand.

De Camargue:

Een bijzonder merkwaardig en voornamelijk drassig natuurgebied, grenzend aan de Middellandse Zee, alwaar de befaamde witte paarden, zwarte runderen, roze flamingo's en grijzige muskieten in grote getale aanwezig zijn.

Met name de muskieten zijn op een broeierige dag met duizenden tegelijk in de lucht, op zoek naar prooi. Een autoritje op zo'n dag -waarop je de ramen wagenwijd open hebt staan- ontaard al snel in een soort van kampioenschap op de 35 km. muskiet happen. Iedere deelnemer is winnaar. Als je één keer je mond open doet, zittie barstens vol muskieten. Uitbundig lachen om iemand die zich al hoestend en proestend van zijn overdoses muskieten tracht te ontdoen, wordt meedogenloos afgestraft. Geeuwen kan fatale gevolgen hebben. Kortom, echt een gezellig ouderwets dagje 'Culinair op z'n Hollands'. (de muskieten zijn gratis en je mag er zoveel nuttigen als je maar kan) je hoeft ook niet om een doggy bag te vragen. Aan het eind van de rit heeft elke auto zo'n spannende safari look; van beneden tot boven geplamuurd met geplette muskieten en ander ondefinieerbaar gespuis. Ja, Hansje weet wel wat lekker is, laat die kromme maar schuiven.

Het strand:

Zondag ochtend, hoogseizoen, het is verpestend heet, "Laten we naar het strand gaan." "Waar?"

“St. Maries de la Mer” werd er geopperd. “Hè ja, zijn we vast de enige” en verdomd als het niet waar is, op een paar honderdduizend andere mensen na waren we de enige die op het idee waren gekomen om naar het strand te gaan. Hoe bestaat het.

En makkelijk parkeren daar. Echt een gouden tip. Ik nog enthousiast van “Dat moeten we vaker doen”, maar het mocht niet baten. Als je de zee in wou, dan moest je -net als bij een popconcert- zo’n soort ‘stage dive’ maken op de handen van aanwezigen en na verloop van tijd belandde je in het water. Verzuipen was godsonmogelijk; je mocht blij zijn als je nat werd.

Op de terugreis wilden we wat eten in een klein dorpje in de buurt van Avignon. Het dorp was hermetisch afgesloten voor verkeer wegens een ‘Grand Spectacle’. Alle restaurants die langs de route van het evenement lagen, waren volgeboekt en binnen 10 minuten zou het grote feest gaan beginnen, dus eerst maar kijken dan. Na enige tijd kwam er -aangekondigd in 3 talen- een span met 6 boeren werkpaarden (van die Zeeuwse knollen) aan gegaloppeerd die een, speciaal voor dit evenement, met afgerukte boomtakken opgeleukt karretje voorttrokken. De paarden liepen voor elkaar met naast hen een begeleidende boer, gehuld in boeren klederdracht. Na ongeveer 10 minuten kwam hetzelfde span met hetzelfde lullig opgesierde karretje langs, alleen de begeleidende boeren hadden er zichtbaar onder geleden. Die kwamen hijgend en zwetend aangerend; in het tempo aangevoerd door de paarden. En wegens enorm succes kwam na ongeveer 10 minuten hetzelfde gezelschap, maar dan nog heftiger bezweet en hoorbaar hijgend langs rennen en dat was het dan; het Grand Spectacle. Op zo’n moment voel je je toch wel een bevoorrecht mens, dat je zulke culturele hoogstandjes, waar kosten noch moeite gespaard zijn gebleven om een onuitwisbare herinnering bij de toeschouwer achter te laten, allemaal maar mee mag maken.

Vandaag is het 24 juli, dat ik dat weet hè, ja, zo blond ben ik nou ook weer niet, al zing ik dat wel de hele dag “Ik ben blond, ik ben blond, ik ben blond, blond, blond, - B - L - O - eh..... ik ben blond, ik ben blond, ik ben blond, blond, blond.” Kun je meteen het niveau aflezen wat ik heb behaald; 6 jarige avond BLO, maar wel cum laude

geslaagd. Over jarige gesproken, ik ben vandaag jarig; 57 jarig wel te verstaan. Een bijzondere dag, want ik ben nog nooit in mijn hele leven 57 jaar geworden, wel een keertje bijna, maar da’s toch niet helemaal. Heb de cursisten ‘s morgens op gebak getrakteerd en ‘s middags op een lunch. Dat vonden ze gelukkig niet erg, ze moesten er wel even hun tanden inzetten, maar dat is goed voor ze, daar worden ze flink van.

Voor de rest weet ik het nog niet zo zeker wat er gaat gebeuren, dat zal ik wel zien.

Ik hou je op de hoogte.

Blijft u in de tussentijd vooral doorhandelen en wandelen in schoonheid.

*Tot plotseling,
Hans de Back*

Taipei 21 april 2004*Goede Morgen,*

Over een paar maandjes heb ik weer een leven als God in Frankrijk (heb ik weer!!!) maar nu als Boeddha in Taiwan. Mijn zwaar ondervoede kapsones begint zich hier gelukkig redelijk snel te herstellen. (Voor het anatomisch ongeletterde janhagel zal ik er voor de duidelijkheid aan toevoegen dat de kapsones zich bevind in het midden tussen je lurven en je hurken.) Dat krijg je ervan als je veel les geeft. Dan blijft er zich maar zo'n onbedwingbare noodzaak tot verklaren opdringen. Het weer dan maar: zonnig, weinig wind, gemiddeld zo'n 32 - 35 graden C. (heb ik weer!!!)

De ontvangst in Taipei was weer hartverwarmend en liep geheel synchroon met de buitentemperatuur. Eerst een versterkende lunch, wat bijbabbelen, op naar de Spa voor een verkwikkend bad en een weldadige massage van ruim 2 uur, daarna een diner bij maanlicht met groene thee toe, vervolgens een filmpje en toen lekker lapie-lapie doen. Ben om 11 uur gaan slapen en werd de volgende morgen om 11 uur weer wakker. Geen last van jetlag. 's middags een tour gemaakt naar een fameuze parktuin net buiten Taipei. Ook hier is het lente en alles staat in bloei, daarna op een terras koffie met gebak verorberd om van daaruit naar een andere Spa van CanJune te rijden om me van ellende maar weer zo'n bad met een ruim 2 uur durende massage te laten welgevallen en natuurlijk weer zo'n bloeddruk verhogende, prettig geproportioneerde jonge masseuse. En daar moest ik nog mee uit eten ook. (heb ik weer!!!) Al die frisse groene blaadjes, die zwoele temperatuur, die lenteperikelen... Gelukkig m'n toupetje wilde haren bij me en Axe deodorant, dus laat het avontuur maar beginnen.

De eerste workshop van 2 dagen zit erop alsmede de eerste dag klankmassages. Deze keer waren er onder de deelnemers aan de workshop ook 2 artsen en een aantal hoog geplaatste dames uit het bedrijfsleven aanwezig. Een ieder ging met een tevreden en verwonderd gevoel naar huis. Morgen weer 'aan de slag', is het mijn beurt om al die mooie dames eens flink onder handen te nemen en gewapend met klankschaal er lekker ritmisch op los te timmeren. Ik wens u alle goeds ondanks dat ik onder deze barre omstandigheden het maar weer moet zien te redden.

*Tot een volgend 'heb ik weer' bericht,
Hans de Back*

Taipei 16 mei 2004*Goede Morgen,*

Ik zal U voor de verandering eens wat andere geluiden laten horen dan de gebruikelijke berichtgeving over al die fantastische massages, prachtige vrouwen, exotische maaltijden, martini's, jacuzzi (ik weet niet eens hoe je dat moet schrijven, kun je nagaan hoe lekker dat is) maar goed, daar zou ik het dus niet over hebben. Andere geluiden..... nee, geen boeren of winden.

Op een regenachtige zaterdag een dagtrip gemaakt door de bergen aan de noord kust van Taiwan. Een stuwdam bezocht en als een hazewind (begint tie toch over winden, nog geen anderhalve regel geschreven, zeker ook een boeren bedrijf bezocht?) door een bloemenpark gesjeesd. Van ellende maar naar een theehuis gegaan waar we het hele complex voor ons zelf hadden. Behalve de familie die het bedrijf runde, geen mens te bespeuren. Lekker relaxed..... gezzzellig hae. Na de thee nog wat verder gereden en toen voor de lunch neergestreken in een restaurant met authentieke gerechten uit Formosa bereid door oorspronkelijke bewoners van dit eiland met als hoogtepunt ... thee toe.

Je krijgt een stenen kom met stenen vijzel, een handvol pinda's, zwart & wit sesamzaad en groene thee poeder voorzien van nog wat geheime ingrediënten. De pinda's en het sesamzaad eerst tot pulp vijzelen, vervolgens de theepoeder erbij, het geheel al vijzelend vermengen. Zo af en toe komt er iemand kijken of het wel goed gaat, zolang dat niet het geval is krijg je geen kokend water om van het geheel een heerlijk brouwsel te maken. Met een bamboe schepje doe je een flinke hoeveelheid van het poeder in een kom, kokend water erbij, doorroeren en je hebt een heerlijke theesoep. Dat bedenk je toch niet zo gauw als Hollander. Na dit culinaire hoogstandje teruggedren naar Taipei en onze tijd vol gemaakt in een grote boeken-speciaalzaak met cd's. 's avonds naar een dansvoorstelling geweest van een Spaanse choreograaf die ook bij het Nederlands Danstheater heeft gewerkt; Nacho nogwat. Dat maakte een hoop goed. Drie stukken van 30 minuten met totaal verschillende sferen; ritmisch, romantisch, barokachtig. Het enige wat mij een beetje begon te vervelen was het uitpuittende applaus na elk stuk. Dat nam toch gauw zo'n 6-8 minuten in beslag en om niet als cultuurbaar bestempeld te worden sta je daar maar

een beetje lullig mee te klappen en naar elkaar te knikken met zo'n gezicht van 'petje af', 'chapeau!'. Het was ook fantastisch, maar zelfs de dansers wisten op het laatst ook niet meer welke varianten in opkomst, buigingen en dankbetuigingen ze ten tonele moesten brengen en ontstond er iets nodeloos benauwends. Gelukkig liet de toneelmeester letterlijk het doek vallen en weigerde het nogmaals te openen ondanks aanhoudend geklap. De lichttechnicus gaf het verlossende sein om naar huis te gaan door het zaallicht fel aan te doen.

De Taipei Dance Circle bestaat 20 jaar en dat werd o.a. gevierd in een theater in het noordwesten van Taiwan. Ik behoorde tot de genodigden en gezamenlijk reisden we in een touringcar naar de plaats van bestemming. Aldaar gingen TDC de zaal in orde brengen en werd ik samen met een journaliste terug in de touringcar geplaatst voor een tour door de omgeving en om het beroemde museum voor Taiwanese kunst te bezoeken. Het museum bestaat uit diverse gebouwen met allerlei kunstnijverheid & antiek door elkaar. Heel indrukwekkend; bv. hele taferelen uit verschillende sagen uitgeknipt uit papier, van postkaart formaat tot een flink tapijt formaat en met een precisie dat is bijna niet te bevatten. En dat staan ze daar zo vlak onder je neus te vervaardigen met een snelheid en gemak dat is onbeschrijfelijk, dus dat probeer ik dan ook maar niet. Het was behoorlijk druk daar, er stonden -schat ik- zo'n 40 touringcars geparkeerd. Die van ons stopte pontificaal voor de hoofdingang en liet ons uitstappen. De gezichten van die mensen toen ze slechts de enige 2 mensen uit die touringcar zagen stappen... Mijn zwarte pak met zwarte zijden Japanse overhemd heeft wel voor meer verwarring gezorgd. Een keer was ik met een liefvallige jonge dame en haar vriend gaan eten in een fameus druk bezocht dim sum restaurant en de kelner vroeg enigszins bezorgd toen hij ons tot ieders verbazing meteen een tafel toeweest, of ik een of andere godfather was. Ik heb de goede man gerust gesteld en hem 'cool' verteld dat ik een serial teacher ben en gevraagd of ik hem misschien een lesje moet leren. De dansvoorstelling vond ik matig, op een gegeven moment zelfs saai, ook het publiek wist niet goed hoe te reageren op deze voorstelling en begon zenuwachtig giechelend naar bevestiging te zoeken bij hun naaste, in de hoop dat die er ook niets van begreep. Je zou het kunnen vergelijken met een modern schilderij voorzien van een geschreven toelichting eronder waarop staat,

wat de kunstenaar getracht heeft met deze verfmassa tot uitdrukking te brengen. Het verschil zit erin in het feit dat de ondertiteling ontbrak en de dans/stemgeluid voorstelling voor de leek als wel voor de gevorderde kunstkenner de nodige toelichting behoeft. Ook de journaliste had er een zware dobber aan om hier een passend verhaal voor te creëren.

Heb ook nog kennis gemaakt met een heuse chi dokter, die o.a. de nationale basketbal ploeg van Taiwan letterlijk onder handen neemt. Geen zachtzinnige behandeling maar wel effectief.

En toen ging ik naar Thailand. Ik logeer in het Kaen Inn Hotel in Khon Kaen, kamer 313. Er is hier niets, maar dan ook niets te beleven. Het enige vermaak is karaoke en dat is voor de gemiddelde Thai toch wel een enorme belevenis. onder het motto: Hilariteit Kent Geen Tijd is het een dolle boel hier. Het woord 'vals' is ruim dekkend, maar ruim denkend gezien / geluisterd is 'multi harmonisch' wellicht toepasselijker.

Het moet er nu van komen dat mijn gebit geheel in orde wordt gebracht, dus als het goed is, kan ik u na thuiskomst met een bek vol tanden begroeten (weet ik ook weer eens wat dat is)

*Veel liefs en tot het volgende heb-ik-weerbericht,
Hans de Back*

Khon Kaen 6 juni 2004

Goede Morgen,

Het Kaen Inn Hotel is het beste met een vallende sterren hotel te vergelijken: Je mag een wens doen en dan maar afwachten of die in vervulling gaat. Bv. met het ontbijt kun je als westerling kiezen uit scrambled eggs, 2 gebakken of 2 gekookte eieren met toast en naar wens met ham of worstjes; koffie of thee en vruchtensap. Maar ja, wat moet ik in m'n eentje met al die eieren, dus verzocht om 1 gekookt ei i.p.v. 2. Dat was geen probleem. Wat krijg je..... 3 eieren. 's avonds uit de verschillende cultuur menu's voor de Japanse variant gekozen. Sashimi (plakjes rauwe vis), Tempura (in een beslagje gefrituurde groenten en vis) en een Japanse versie van saté stokjes. De sashimi

verkeerde nog in diep gevroren toestand toen deze werd geserveerd. Voorzichtig de kelner erop geattendeerd dat ik geen ijsje had besteld maar sashimi, doch de communicatie verloopt erg stroef en als ze al engels kunnen spreken is dat beperkt tot begroeting, waar komt u vandaan, en in een gunstig geval weten ze wat je besteld, maar dat is treffen en zoals nog vaker is gebleken heb ik het wat dat betreft niet getroffen. Om 8 uur 's avonds begint het live optreden met elke avond dezelfde zangeressen die dezelfde liedjes zingen in dezelfde volgorde maar telkens in een ander jurkje i.p.v. jasje. Ter ere van dit spektakel worden alle lichten gedoofd, behalve van het podium en de bar, dus als je dan net -god mag weten wat- zit te eten dan kan je de maaltijd in het duister voortzetten, wat op zich ook weer een verrassingselement heeft. Het is niet zo druk in het hotel, dus meesten- tijds zijn er rond die tijd 1 tot 6 personen aanwezig die daar komen eten. Op een gegeven moment uit balorigheid maar een zaklantaarn mee genomen toen ik daar weer eens in m'n eentje in het donker zat te eten. Dat hielp en ze zagen er zelfs de humor van in. Ik kan nu in sfeervol verlichte toestand eten.

De tandartsen doen hun best om er iets moois van te maken voor zover mogelijk. Er moesten voor dit doel wel eerst 2 wortelkanaalbehandelingen worden uitgevoerd. Dat is lekker.....U voelt niets...en na de behandeling loop je de eerste 3 uur met zo'n scheve gevoelloze bek rond alsof je een beroerte hebt gehad en ook lekker kwijlen erbij. Dan voel je je pas echt sexy. Genieten hoor Khon Kaen ... moet je ook eens doen ... en weet je wat een goed hotel is?

*Ondanks of dankzij alles veel liefs,
Hans de Back*

Khon Kaen 25 juni 2004

Goede Morgen,
"En hoe is het in Holland?" ... "Kutweer & voetbal" was het -bof ik even- antwoord. Dat dekt de lading met vlag & wimpel. Gouden tip voor een niet ingewijde, die toch een goeie beurt wil maken bij de voetbal minnende medeburger:

Vragen naar de uitslag van de wedstrijd CHILI - CONCARNE. Het gekke-bekkewerk schiet nog niet erg op. Er zijn nu 6 weken verstreken en ik zit sinds vanmorgen op een paar oefenkiezen te bijten die middels een plastic plaatje, wat haakjes en een beugeltje met elkaar verbonden zijn. Wat een eng gevoel is dat zeg. Met praten zit m'n tong constant tegen dat plastic aan te stoeien en ik ssslissh daardoor nog al. Ik weet niet of je die slissende en nogal vochtig sprekende tekenfilm kat Sylvester (& Tweety) kent, maar de verwantschap in spreken is sprekend te noemen. Dit is gelukkig voor mij een tijdelijke oplossing. Er moet nu verder gewerkt worden aan het egaliseren van mijn kiezen. Doordat er vroeger de nodige kiezen zijn getrokken, hebben de kiezen in het tegenoverliggende gebied geen kauwweerstand meer ondervonden en zijn ter compensatie gaan doorgroeien. Er zijn al een paar kiezen redelijk terug naar normaal geslepen, maar er moet nog meer af. Als dat niet verder kan -vanwege overgevoeligheid- dan moeten deze ook een wortelkanaal behandeling ondergaan en 'bekroond' worden, wat weer extra tijd en geld gaat kosten. Voorlopig ben ik hier nog minstens tot eind juli zoet.

In de winkelstraat grenzend aan hotel Kaen Inn, breng ik een groot deel van de dag door, beginnend met een bezoekje aan het internetcafé. Nou ja café... cafetaria. Behalve internetten kun je ook wat chipjes en frisdrank nuttigen. Er zijn er twee dichtbij elkaar en beiden druk bevolkt door van enthousiasme gillende en kreten uitschreeuwende jeugd die er hun videospelletjes spelen. Heb nu een heel rustig adres ontdekt en de computers zijn splinternieuw en snel werkend. Dan koffie drinken in de kleding/kapsalon alwaar ze een echte espresso machine hebben. Het belachelijke is, dat deze kleding/kapsalon gevestigd is naast restaurant Sorrento en hotel Roma waar ze -godvergevenze- Nescafé schenken. Een van Friese ouders afkomstige, in Australië wonende en in Thailand en Pakistan werkende man ontmoet, die gezellig zat te kleppen in het Thais tegen de eigenaresse van de kapsalon en haar vriendin (beiden in de veertig, gescheiden, sinds kort grootmoeder en zien er prachtig uit). Hij heet -hoe kan het ook anders- Hans. Omdat buitenlanders in dit gebied schaars zijn, val je meteen op. Wat mij meteen opviel is dat de meeste westerse buitenlanders er ongelofelijk lullig gekleed bijlopen; vreselijke foute kleurencombinaties en tenues en van die 'wat kan mij het

verrotten' outfits. Die lopen daar een beetje te pronken met hun wanstaltigheid en wansmaak alsof het hun geboorterecht is. Behalve die Hans natuurlijk. Hans-en zien er sowieso altijd goed uit..... maar goed, dat wist je al. Ik werd uitgenodigd om bij hen aan tafel te komen zitten en na twee koffies wat gezellig gebabbel en gegiechel was ik twee huwelijks aanzoeken rijker. Daar krijg je een ego van, dat rijst de pan-talon uit. Verder wat dagelijkse boodschapjes doen, 2-3 x per week naar de tandarts gaan, eten, filmpjes kijken en lapie-lapie doen. Het wordt weer eens tijd om mijn cafeïne gehalte en zo op peil te brengen.....

*Tot een volgend heb-ik-weerbericht,
Hans de Back*

Thailand 13 juli 2004

Goede Morgen,

De tandarts had geen gaatjes in haar agenda, dus dat verschaftte mij de mogelijkheid om wat andere delen van Thailand met een bezoekje te vereren. In het gezelschap van een charmante schone uit België (dat klinkt al meteen stukken beter dan tandarts, wortelkanaalbehandelingen, maar van een spannende romance was geen sprake) en een flinke doses zonnebrandvoorbehoedsmiddelen afgereisd naar Koh Samet, een klein eilandje in het zuidoosten van Rayong. Ik had bij het reisbureau van het hotel in Khon Kaen een strandhotel in Rayong geboekt maar zoals voorstelbaar lag dat strandhotel niet in Rayong zoals op de folder stond vermeld maar op Koh Samet, waardoor we buiten de gevestigde tijden eerst per taxi naar een havenplaatsje moesten zo'n 50 km verderop en van daaruit een privé speedboot charteren om ons tot ieders verbazing 's avonds laat in te checken in het Beach Resort, waardoor het toch al prijzige uitstapje meteen 2x zo duur werd. Dan zit de stemming er bij mij gelijk goed in. Mijn reisgenote was enigszins ergerniswekkend ontsteld over het feit dat iedereen meteen klaarstond of kwam aansnellen om mij te helpen met het sjouwen van koffers of andere vormen van dienstverlening, terwijl niemand zich om haar welzijn bekommerde. 'Had je maar een lekkere vent moeten zijn' ja toch!

Een beetje luieren, strandwandelingen maken, boottrip rond het eiland met je eigen lunch uit zee opvissen en barbeknoeien, snorkelen in een koraalgebied, een beschermd gebied met hele grote schildpadden, kleine haaien, enorme zeebaarzen, roggen en andere vissoorten bezocht. Ondanks de beschermende lagen zonnebrandcrème toch nog een beetje verbrand. Topless of naaktrecreatie dat is hier uitgesloten. Naturisme dat doe je maar in je kamer met de ramen en deuren dicht.

Na 3 dagen terug naar Khon Kaen en de volgende dag naar Chiang Mai in het noorden per nachtbus. Die doet over het traject Khon Kaen - Chiang Mai zo'n 12 uur. Het Park Hotel aldaar heeft een zwembad op de bovenste (10de) etage, dus eerst het ongemak en de verveling van de busreis er maar uitzwemmen en 's avonds de nightmarket deels afgestruind. Vlak voordat we terug wilden gaan naar het hotel werden we aangesproken door een verkoper van leuke kleding. Eerst de gebruikelijke vraag "waar kom je vandaan" en toen ging hij in vertederend Hollands zijn waren aanprijzen. "Eeffe kijke, gaaa zitte," (houd een kledingstuk tegen zich aan) "hmmmm, Moooiii, heeel moooi, eeffe pazze, ... moooiii, pelaaktik, pelaaktik". En voor dat je het weet heeft ie je een hele garderobe aangesmeerd maar voor een prijs waar je in Holland amper een onderbroek kan kopen. Hij sprak Engels, Frans, Hollands, Chinees en Thais natuurlijk. De gezichts-uitdrukkingen van die jongen om bepaalde woorden uit te kunnen spreken waren goud waard. Het woord 'prachtig' vereiste heel wat acrobatiek voor z'n gezichtsspieren maar veel dichter dan 'pelaaktik' kwam het niet.

De volgende dag een olifantentrainingskamp bezocht, alwaar ik bijna onder de voet gelopen werd door een enthousiast in mijn richting aan rennende jonge olifant met van dat guitige piekhaar op z'n hoofd, die mij heel voorzichtig met zijn of haar slurf aftastte om te onderzoeken of ik wat eetbaars bij me droeg. Na de show een ritje van ongeveer een uur op de rug van een volwassen olifant gemaakt, wat door de regenval van de afgelopen dagen hier een vrij zompige en glibberige aangelegenheid was. Het lieve beest is gelukkig nergens uitgegleden en we hebben elke 'voederhalte' benut om onze uit de kluiten gewassen grijze vriend te belonen met trossen bananen en bosjes suikerriet. De reis vervolgd op een bamboovlot en vervolgens per ossenkar naar een restaurantje gesukkeld.

Dat 'raften' op zo'n houtvlot of in dit geval een bamboovlot dat is wel relaxed maar die ossenkar had er voor mij niet bij gehoeven. Je hotst en botst in een houten kar zonder enige vering met houten wielen over een hobbelige modderweg met veel grote kiezels en kuilen. Gelukkig duurt dat ritje maar een kwartier. Na de lunch een papierfabriekje bezocht waar ze papier, fotoalbums e.d. maken van olifantenpoep. Omdat olifanten zeer vezelrijke voeding nuttigen en na een minuut of 20 de restanten van hun voeding weer uitwerpen -en dat is niet te weinig- wordt deze olifanten doo-doo zoals ze dat hier noemen, verzameld, gewassen, gekookt, gereinigd, gebleekt, gedroogd en indien gewenst gekleurd. Het klinkt als een behoorlijke shit-baan, maar je ruikt geen strontlucht meer als het eenmaal gewassen en gekookt is. Verder nog de grootste edelstenen fabriek van de wereld bezocht, een zijdefabriek, vlinder- en orchideeën tuin, parasols vervaardigen en beschilderen, en een boottocht over de grote rivier door Chiang Mai. Dat stond aangekondigd als een cruise van 2 uur per luxe boot vanaf het Riverside Restaurant. Er lag inderdaad een luxe boot aangemeerd bij het restaurant en na de lunch werden we verzocht plaats te nemen, maar dan wel in het lullige roeiboortje met twee houten lage bankjes, nagenoeg zonder beenruimte dat aan de zijkant van de boot lag. Als dit een cruise is met een luxe boot, dan ben ik Fred Astaire. Voor duidelijke afwijzingen zijn de mensen hier toch gevoelig en na een kwartiertje kwam hij terug met een aanmerkelijk luxere motorboot waar plaats was voor zo'n 20 passagiers. Een onderhoudende bootreis overigens en 's avonds nog terug gegaan naar de nightmarket. Op de laatste dag nog een Thaise Royal Massage van 2 uur genoten en toen toch maar per vliegtuig terug naar Khon Kaen gevlogen i.p.v. die slopende nachtbus.

De charmante schone is inmiddels afgereisd naar België en ik ben weer volop in de weer met de tandarts. Wegens enorm succes wederom bekroond. Ik heb gehoord dat de straatverkoop van boerenkool met worst en erwtensoenp wegens 'zomerse' weersomstandigheden in Holland voor ongekend hoge omzetten heeft gezorgd.

Nou ik met dat gekke-bekkerwerk bezig ben ontvlamde er plots het snode plan om via een goed gedoceerd visualisatie

traject een soort van restauratie in beeld te brengen van mijn rechterheup (Coxitis) en later mijn hele rug, met als uiteindelijk doel: het versneld doen oplossen en verwijderen van alle aangegroeide substantie (waardoor mijn heup en rug nu immobiel is) en het laten doen herleven en - waar nodig- van binnenuit opnieuw aan maken van 'smeermiddelen' en andere benodigde substantie, om de door reuma aangetaste bewegende delen weer hun natuurlijke vorm, voeding & bewegelijkheid te schenken. Dit alles vergezeld van de bevrijdende slogan
Maak van een ? een !

Ik ben bij 'La van Duinen' te rade gegaan en als ik terug ben in Kikkerland gaan we een 'plan 'd campagne' maken met veel wijn en zo erbij natuurlijk. Mocht U nu het idee krijgen dat door al dat geklooi aan mijn kiezen er behalve de nodige zenuwen er ook wat vitale hersencellen geraakt zijn dan bent U geen uitzondering. In het ergste geval worden we alleen maar een beetje dronken, schaden zal het in ieder geval niet.

*"One have to kiss many frogs before you meet the prince"
en waar kan je dan beter terecht dan in Kikkerland ?*

*Tot het volgende heb-ik-weerbericht.
Hans de Back*

Khon Kaen, 16 augustus 2004

Goede Morgen,

Nog een dagje of 7 - 10 geduld en dan is m'n bekkie helemaal klaar. En dat is maar goed ook want m'n vliegtuig vertrekt de 29ste. Ik hoop maar dat ik niet moet bijbetalen vanwege al dat extra gewicht aan tanden, kiezen en kronen.

"Wat is je nou zoal opgevallen in Thailand, behalve dat het plafond van de tandheelkundige universiteit wel weer eens gewit mag worden en het enorme gevarieerde aanbod aan straattegels, stoepen en vloeren?"

Wat mij opvalt is dat de meeste Thaise mannen tot op hoge leeftijd nog al hun hoofdhaar hebben (de rest heb ik maar niet gecontroleerd). Over het algemeen alles bij voorkeur 'sabai-sabai' oftewel rustig aan doen. Geduldig en speels met kinderen omgaan. Erg luidruchtig en onhandig worden als ze dronken zijn. De meeste Thaise vrouwen veel zorg

besteden aan hun uiterlijk en soms op schoenen of laarzen met van die belachelijk hoge plateauzolen lopen. Niet belast zijn met zondeval en er geen geheim van maken als ze je interessant en aantrekkelijk vinden. Wat minder speels en geduldig met kinderen maar wel zorgzaam. Alle remmen losgooien als ze dronken zijn.

Ze zijn hier gek op pakjes en uniformen. Politieagenten dragen getailleerde bruine pakken voorzien van veel indrukwekkende ornamentiek, gekleurde geborduurde balken, sterren en strepen. Leraren zien er nagenoeg hetzelfde uit, met dit verschil, dat de pakken niet getailleerd zijn en ze dragen geen revolver. Voor de rest is het aanzien hetzelfde. Scholieren hebben ook allemaal uniforme kleding. Een beetje zichzelf respecterende zaak, hotel, of onderneming voorziet als eerste in een vaak prachtig design pak of combinatie voorzien van herkenbaar logo voor alle werknemers. Al met al straalt het wel meer discipline en eensgezindheid uit.

Je hoort hier ook nooit iets over schoolrellen, schiet- of steekpartijen of dat soort Amerikaanse schooltaferelen. Niet dat het allemaal van die lieverdjes zijn maar ze hebben nog wel meer respect en controle. Ook als er gevochten wordt, gaat het erom iemand een lesje te leren en niet net zo lang doorrammen en trappen tot al het leven eruit geslagen is.

Het wagenpark in Khon Kaen bestaat veelal uit Japanse pick-ups, overdekte pick-ups welke dienst doen als goedkope personenvervoer busjes, limousines, wat hier een limousine wordt genoemd is niet zo'n uitgerekte Amerikaanse gangsterwagen maar een luxe bestelbus voorzien van 9 zitplaatsen, airco, getinte ruiten en veel chroom. Taxi's kennen ze hier niet, wel tuk-tuk's, een soort gemotoriseerde driewieler die plaats bied voor twee extra passagiers. Ik heb er wel eens eentje voorbij zien scheuren met 9 hilarische scholieren er als sardientjes in gepropt. Jongeren vervoeren zich per scooter of lopend. Fietsen zie je hier niet, afgezien van nog enkele riksja. Mocht je toevallig een fietser tegenkomen, dan kun je er vergif op innemen dat het een verdwaalde sportieve low budget Hollander is.

Musea en culturele centra zijn hier dun gezaaid en bieden niet veel vertier voor mij.

Het uitgaansleven bestaat voornamelijk uit rumoerige nachtclubs waarin schaars geklede dames zich dansend staan op te geilen tegen een metalen paal of buis. Ik heb

niet zo'n behoefte om voor paal te staan, of om te gaan staan kwijlen bij aan metaalmoeheid lijdende prostituees, dus dat is niks voor mij. Dan maar zelf gehuld in zo'n spannende aambeienflosser voor de buis.

Televisie kijken dat doe je hier niet voor je plezier maar puur uit verveling. De Thaise zenders bieden een onafzienbare variatie aan moeilijke emotionele soapdrama's met in elke aflevering een hoop onbegrip, gehuil, geschreeuw, bedenkelijke gezichten en intriges. Verder zijn ze hier gek op allerlei spelletjes, waarin elke dag dezelfde cast zich hult in de meest krankzinnige creaties en bestaat uit een vadsige gillerige nicht, een kickbox veteraan, 2 lilliputters, een paar geile ondeugende vrouwen, een oerlelijk mager mannetje zonder tanden en nagenoeg zonder hersens en een aandoenlijke mongoloïde vrouw + de nodige slachtoffers uit het zich duidelijk amuserende publiek. Die programma's duren uren, soms tot diep in de nacht, maar het kan ook een herhaling van hetzelfde programma zijn, want het zou toch doodzonde zijn als je per ongeluk een aflevering mist. Er is ook 1 politiezender waarin een indrukwekkend geklede politiebeampte uren lang rustig verteld over Boeddha mag weten wat. Verder heb je nog een aanbod van het Amerikaanse Caltex concern STAR, bestaande uit Star World, Star Sport, Star Movie en Star Music. Deze programmamakers gaan ervan uit dat elke toeschouwer per definitie zwakzinnig is of in ieder geval aan een progressieve aderverkalking lijdt. Tijdens elke commercial - om de 8 minuten - word je er uitvoerig aan herinnerd dat je naar Star ... kijkt en dat terwijl hun logo onuitwisbaar in de rechterbovenhoek prijkt. Die commercials duren gemiddeld zo'n 4-5 minuten. FF een fillumpie kijke is er niet bij. Als je het al volhoudt, dan duurt een normale film van ongeveer 100 minuten nu gemiddeld zo'n twee en een half uur. Dan heb je nog Bloomberg, een zender voor de kapitalistische en beursbegaafde medemens. Het beeld waar je naar kijkt is op een Mondriaan achtige wijze verdeeld in 7 delen, waarin allerlei verschillende teksten en beelden tegelijkertijd worden afgespeeld. Meer iets voor de harmonisch ontwikkelde zenuwpatiënt. Als je daar een weekje naar zou kijken, ben je het levensideaal van iedere beginnende psychiater; kan die van jouw centen speculeren op de beurs. Verder is er nog het oogstrelende Fashion TV, met allerlei mode, haar en make-up nieuws. Savoir knowledge met voornamelijk natuurfilms over verschillende vogeltjes.

Discovery travel en A1, een zender die zich richt tot de extreem avontuurlijke, fortuinlijke toeschouwer. Het lullige is, dat die 3 laatste zenders de programma's hebben ontdaan van de oorspronkelijke taal en voorzien van de Thaise.

U begrijpt het al, ik lees wat af hier en ik ben van ellende maar verder gaan schrijven aan mijn boek over klankschalen en klankmassages. Trouwens, als u bepaalde suggesties of vragen hebt over klankschalen en klankmassage, dan hou ik me van harte aanbevolen. Liefst een beetje snel reageren want mijn boek schiet al lekker op. Schroom niet, vraag, NU is het juiste moment. Nog ff, en dan ben ik weer thuis, zei het voor een paar dagen, want 6 september reis ik af naar Frankrijk om de tour Avignon, Paris, Avignon, weliswaar per Mercedes Benz 208D te doen, maar toch... Vanaf 16 september ben ik wat langer thuis.

Ik hoop dat jullie ondanks of dankzij het nogal afwisselende weer een leuke fakkansie hebben gehad. Fijne tijd, fakkansietijd; alle filetelisten en filetropen in een rij, kramperen, barbeknoeien, van die leuke spelletjes doen. Heerlijk ... Heerlijk.

Niet met die verkrampte wurgvingertjes op me af komen als ik weer thuis ben, ik kan er ook niks aan doen dat Holland Holland is en dat ze ook al niet kunnen voetballen.

*Veel liefs en tot plotseling,
Hans de Back*

Taipei, 4 mei 2005*Goede Morgen,*

In de aankomsthal van Taipei Airport werd ik opgewacht door een heuse chauffeur met zo'n bordje in de hand, waar mijn naam in HOOFDLETTERS stond geschreven en nog goed ook. Deze goede man heeft mijn aan enorm overgewicht lijdende bagage in 'n vette Mercedes Benz 500 de luxe gefrommeld en bekeek mij daarna met een uitdrukking waaruit in het Chinees af te lezen viel "Nou begrijp ik waarom jij er zo bijloopt."

's middags werd ik letterlijk met een schok wakker. Het was een lichte aardbeving. Wat een raar gevoel is dat, net of je een beetje duizelig wordt. Gelukkig was het niets ernstigs, ook niet elders in het land.

De volgende middag stond er een introductie van mijn oogtraining op het programma genaamd "Happy View". Tot ieders verbazing kwamen er zo'n 50 mensen op af. Een record aantal bezoekers voor dit centrum. Voor het trainingsprogramma hebben zich inmiddels al over de 60 mensen ingeschreven. Wegens ruimtegebrek wordt de training verdeeld in twee groepen; een ochtendhumeurgroep van 8-10 uur en een avondploeg van 7-9 uur. Volle Back dus.

De afgelopen week werd voornamelijk gevuld met het geven van klankmassages overdag en workshop in de avonduren, waardoor er meer mensen in de gelegenheid waren aan de workshop deel te nemen.

De kamer in het trainingscentrum was tot het eind van de maand bezet door een Japanse studente die bij CanJune een opleiding volgt, zodat ik moest uitwijken naar een hotel. Hetzelfde hotel waar ik de eerste jaren heb gelogeed, maar wat nu van eigenaar is gewisseld. Er zaten in dat hotel nogal wat Amerikaanse zakenlui erg aanwezig te zijn tijdens het ontbijt. Op de een of andere manier schijnen die mensen te denken dat hun partner doof is, of dat hun verhaal dermate interessant is, dat alle aanwezigen dit gezwets moeten aanhoren. Vooral de met paranoia en van zogenaamde "wij hebben alles wel in de gaten" doorspekte lulverhalen waren op de vroege morgen lastig te verteren. Indien een der aangesproken toehoorders het waagde de zwaar overdreven gedachtecronkels binnen realistischer proporties te brengen, werd deze met nog grotere arrogantie uitgelachen en als een zielige naïeving beschouwd, hetgeen de zakelijke betrekkingen niet

ten goede kwam. Het paradoxale van die omhoog gevallen leeghoofden is, dat ze in hun verhalen laten doorschemeren dat niets hen ontgaat en tegelijkertijd trappen ze hun partner de stront in en veronderstellen, dat die daar eigenlijk nog erkentelijk voor moet zijn ook.

Denial is not just a river in Egypt. Heeft een wijs mens eens gezegd.

Tijdens de eendaagse workshop Sensual Awareness was er o.a. een slissende en stotterende Chinese jongen aanwezig. Tot mijn schande moet ik bekennen dat dit toch wel erg vermakelijk klonk. Gelukkig nam het stotteren vrij snel af, naarmate hij zich meer op zijn gemak voelde. Afgelopen zondag heb ik het 101 building bestegen. Dit is het hoogste gebouw in Azië en heeft 101 verdiepingen. Om te voorkomen dat dit gevaarte tijdens een aardbeving in elkaar stort, is de hele constructie voorzien van manshoge kogellagers en schokbrekers. Hij heeft al een reeks schokken van 6.2 op de schaal van Richter glansrijk doorstaan. Daarna een kijkje genomen op de jademarkt. Gisteren was het verwendag; uitgebreide lunch, een heerlijke massage in het Horizon Spa Hotel, door een der leerlingen van CanJune en een zeer goede pedicure behandeling. Daarna in een speciaal restaurant Peking eend genuttigd. Dat is wel even wat anders dan wat men er in Holland onder verstaat.

Morgen ga ik een paar dagen toeren in gezelschap van een zeer prettig gevormde jonge dame. Wat dat voor avonturen gaat opleveren leest u in de volgende 'heb ik weer' mail.

*Lieve groet,
Hans de Back*

Taiwan, 23 mei 2005*Goede Morgen,*

Dat uitstapje met Debby, die prettig geproportioneerde jonge dame, daar had mijn kapsones toch een heel ander idee van gevormd. Het bleek een bezoek aan een vriend van haar te zijn, die toevallig ook nog tandarts is. Er logeerde daar op dat moment eveneens een Buthanese lama, die tandheekkundige bijstand behoefde. Om een ieder van diens gewenste voeding te voorzien, was er tevens een jonge dame met haar kindje uitgenodigd, om

als kokkin te fungeren en toevallig ook Debby heette. Als er niet gegeten of aan gebitten gewerkt werd, dan was de tent vergeven van de heiligheid. Wat gaat daar een hoop tijd inzitten zeg, in het Boeddhisme zoals hun dat beoefenen. Ik ben toch blij, dat ik niet vind dat ik dat allemaal nodig heb.

Het gebied waar Erik Jan -de Chinese tandarts- woont, is een plek waar zo'n 400 jaar geleden een clan van het vaste land van China zich vestigde, de Haka clan; een vlijtig volkje dat zich enigszins laat vergelijken met de Friezen in Holland. Harde werkers, geen tijd voor fratsen, zogenaamd stug, een hart van goud en trots op hun eigen taal, voeding en gewoonten. Het is tevens het gebied waar de beste Taiwanese thee vandaan komt en waar vele hot springs te vinden zijn en daar kun je natuurlijk niet ongestraft aan voorbij gaan.

Na een paar dagen van onverstaanbaar religieus gemurmel, het geven van klankmassages, thee slobberen en hot spring baden, was het weer tijd om naar Taipei te gaan om het geven van de oogtraining voort te zetten en de ritmische massage te introduceren. Beiden met succes mag ik wel zeggen en schrijven.

Toen werd het vrijdag de 20ste, tijd om afscheid te nemen van Taipei en door te reizen naar Bali. Daar ben ik nog nooit geweest, alleen verhalen gehoord dat het er prachtig is. Met mijn nog zwaarder geworden bagage ingecheckt en middels gehandicapten-service naar de betreffende gate gebracht. Daar werd ik door de dame die mij van een boardingpas had voorzien, weer verzocht terug te gaan naar Taipei, omdat ik geen visa voor Bali had. De dame erop geattendeerd dat ik geen visa behoefde, omdat ik korter dan 30 dagen in Bali verbleef, maar volgens haar diende een ieder die Indonesië bezoekt een visa hebben. Zonder visa geen toegang. Verteld dat men mij in Holland van het bureau Tourist Information had verzekerd, dat voor de landen die ik bezocht, geen visa nodig was, omdat ik nergens de 30 dagen limiet overschreed. De dame nogmaals laten informeren, maar helaas, zonder visa geen toegang en aan de grens of luchthaven worden geen visa verstrekt. Weer terug naar CanJune in Taipei en gevraagd of zij mij konden helpen. Toen begonnen zich erg vervelende zaken voor te doen. Taiwan is geen officieel erkend land en heeft om die reden geen ambassades. Het Taiwanese consulaat kan niets doen want ik ben geen ingezetene van Taiwan. De Nederlandse Kamer van Koophandel is eveneens

machteloos in deze kwestie en er is geen Indonesische gemachtigde in Taipei die voor een visa kan zorgen. Met al het navragen en wachten op een hoopvol antwoord is het inmiddels 17.00 uur geworden. In het weekend wordt er niet gewerkt. Doorvliegen naar Hong Kong en daar een visa aanvragen werd mij afgeraden, omdat de Indonesische Ambassade of consul nogal traag werkt daar. Singapore bleek een goede optie, maar maandag is een feestdag in Singapore en dinsdag is een feestdag in Indonesië, dus is de Ambassade pas woensdag open. Dit betekend, dat de zorgvuldig voorbereide afspraken met Bali nu in het geding komen. Mijn humeur is zwaar beneden n.a.p. Het geplande concert gaat niet door, alsmede de workshop klankmassage. Daar was de organisator ook niet blij mee. Door zo'n stompzinnige vergissing van Tourist Information zit zowel de organisatie in Bali als ik met een fikse financiële tegenvaller.

Maandag 23 mei aangekomen in Singapore en verblijf in het Gallery Hotel op de 10de verdieping, tot woensdagochtend, dan met een sneltreinvaart naar de ambassade mijn visa regelen en het eerste de beste vliegtuig naar Bali boeken.

Singapore maakt een zeer geordende indruk en is net als Taipei een jonge stad. Oude gebouwen zijn er zeldzaam. Het weer is natuurlijk fantastisch, net als het eten, de mensen zijn erg vriendelijk en goed gebekt, ook in het engels.

Ik ga maar weer een beetje genieten na al die onnodige vertraging. Mijn humeur is mede dankzij de fantastische inzet en zorg van CanJune medewerkers weer geheel op peil.

Met een glimlach op het nog enigszins bleke gelaat groet ik u allervriendelijkst.

Hans de Back

Singapore, 25 mei 2005

Goede Morgen,

Vandaag, woensdag 25 mei is het de dag van de waarheid: kan de ambassade mijn visum voor 4 uur vanmiddag regelen, want om 4.30 uur moet ik op het vliegveld zijn in bezit van geldig visum, anders kan ook dit gereserveerde

ticket naar Bali de prullenbak in.

Gisteren wat city toertjes gemaakt door Singapore, dat zijn naam te danken heeft aan het nationale symbool: een uit de kluiten gewassen vissenslijf met leeuwenkop. Laat ik nou - astrologisch gezien- geheel overeenstemmen met dit symbool. Ik ben Leeuw met ascendant Vissen. Niet dat deze info mij nou zo veel verduidelijkt, maar ik vond het wel toepasselijk.

Singapore is een nagenoeg nieuwe stad met vele imposante en architectonische hoogbouwstandjes. Langs de rivier tref je nog voornamelijk oudbouw van begin 1900 aan in vele kleuren en verschillende stijlen, de meeste bruggen dateren ook van het begin vorige eeuw.

Wat mij natuurlijk weer meteen opvalt, is dat je hier geen loslopende huisdieren ziet of ingezetenen die hun hond uitlaten, waardoor de stad vrij van stank & stront is. Geen bekakte buurten hier. Als je een hond ziet, kun je er vergif op innemen, dat het zo'n klein opgedoft mormel is van een toerist. Ook het kauwen en uitspuwen van kauwgom op straat, wordt meedogenloos afgestraft. Als je wordt gepakt, krijg je een taakstraf van 10 dagen en mag je gratis meehelpen om Singapore schoon te houden.

Ditzelfde geldt trouwens ook voor het achteloos wegwerpen van lege chipszakjes of andere rommel.

Buitenlanders krijgen een per onmiddellijk te betalen boete van ongeveer 150 euro. Discotheken kun je hier dus gewoon passeren, zonder het risico te lopen aan de grond genageld te staan vanwege een overdosis uitgespuwde kauwgom. Roken wordt hier ook flink ontmoedigd.

Nauwelijks tref je peuken aan op straat.

De chauffeur die mij rondreed, was de wanhoop nabij, toen bleek, dat ik niet geïnteresseerd was in winkelen of het doen van andere aankopen; ook geen nieuwe sieraden, geen camera, geen video, geen voordelige cellphone, geen bezoek aan listige masserende dames of heren, geen diner met een prachtige jonge vrouw later op de dag. Hij kon het allemaal regelen. Voor alle duidelijkheid vermeld, dat ik geen monnik ben of op een ander religieus dieet sta, maar dat ik er voor pas om voor sex in de rij te gaan staan en dat vrouwen wiens seksuele gewilligheid toeneemt, naarmate er meer geld in hun richting rolt, mij al helemaal niet opwind. Daar kom ik niet voor overeind, om het zo maar te zeggen.

Het was te heet om de Chinese- en Japanse tuin met een bezoekje te vereren, ook de dierentuin trok me niet echt

aan, een vlinder- en insectenpark stond ook al niet op mijn verlanglijstje, evenmin het bezoeken van musea. Dan maak je het zo'n man niet makkelijk. Natuurlijk nergens een internationaal concours 'Nudistisch Jodelen Op Het Strand' of andere culturele hoogstandjes te bespeuren. Van ellende dan maar een rondreisje per boot over de Singapore rivier gekozen. Zelfs de rivier wordt dagelijks 'gestofzuigd' door een klein motorbootje, die de verzamelde troep, van voornamelijk 's nachts weggegooide overbodigheden, keurig sorteert in materialen die voor recycling in aanmerking komen en overige. Waar je ook kijkt, het is schoon, zelfs op markten, terrassen, steegjes of winkelstraatjes. Er is veel goed onderhouden groen-voorziening in de stad. Overbruggingen van straten t.b.v. voetgangers zijn opgeleukt met uitbundig bloeiende veelkleurige bloemenbakken. Het is netjes, maar leefbaar. Het Gallery Hotel is een modern hotel met leuke snuffjes. Als je uit bed stapt, gaan er automatisch onder elk bedkastje, een soort van pianolampjes branden. Heel diffuus, maar voldoende om je weg naar het toilet te vinden en ruim onvoldoende om een eventuele partner wakker te laten schrikken, omdat je per ongeluk op het verkeerde paneelknopje van het keuzemenu hebt gedrukt in het donker, waardoor de gehele kamer ineens hel verlicht is. Wat voor mij helemaal ideaal is, ze hebben de kamernummers niet op de deur geplaatst, maar op de vloer. Het interieur is creatief, kleurrijk en op sommige gedeelten zelf gedurfd te noemen. De keuken, huishouding, wasserij en bediening zijn erg prettig. Er is een zwembad en een fitnessruimte voorzien. Kijk op www.galleryhotel.com.sg als je overweegt Singapore te bezoeken of toevallig net een reisje hebt gewonnen.

Het uur van de waarheid is nu aangebroken ...

Ben ik vanavond in Bali aan het diner, de ja of de nee.

God mag het weten en ik straks ook.

*Veel liefs en tot plotseling,
Hans de Back*

Bali, 7 juni 2005

Selamat Nogwat, oftewel Goede Morgen,

Voordat jullie gaan denken, dat ik verwilderd kauwgom kauwend en spuwend door de straten van Singapore dwaal, kan ik u met genoeg mededelen, dat ik veilig en wel op Bali vertoef.

De computers doen het hier echter niet zo geweldig en werken hheeeeell relaxed, als ze werken, want het error bericht doemt vaker op dan mij wenselijk is, vandaar nu geen details over belevenissen op Bali. Als ik in Thailand ben na de 15de, zal ik u de juicy details onthullen.

*In ieder geval een hele vriendelijke groet,
Hans de Back*

Thailand/Bali, 21 juni 2005

Goede Morgen,

Bali is een enorm contrast met Singapore. Singapore is futuristisch, modern, strak, geen vuiltje aan de lucht, in de lucht, ter zee of ter land. In Bali is alles heilig, traditioneel en voornamelijk Hindi georiënteerd, wat zich uit in dagelijkse offers aan Goden, good spirits en bad spirits. Tevens in vakmanschap van vader op zoon of moeder op dochter. Het maakt niet uit wat je talenten zijn, er is altijd een vak dat traditioneel daarbij aansluit. Vanwege die traditie is het aanzien van Bali gelijk aan 80 jaar geleden, afgezien van het toegenomen en veranderde verkeersbeeld; de huizen, kantoren, hotels zijn allemaal in traditionele laagbouw vervaardigd, voorzien van alle ornamentiek, houtsnijwerk, imposante omwallingen met centrale hoofdingang, zoals dat sinds heugenis wordt gedaan, waardoor je het beeld krijgt, dat Bali EEN groot tempelcomplex is. Effe vlug-vlug een flatje in elkaar flansen voor het gepeupel, daar doen ze niet aan mee. Er is een enorme verbondenheid en verantwoordelijkheid voor elkaar en het dorp waar je deel vanuit maakt. De Hindi religie voorziet elk dorp van 3 tempelcomplexen voor de verschillende Goden, er zijn 180 ceremoniële dagen per jaar, dus zo'n beetje om de dag wordt er weer wat geëerd. Op sommige dagen zijn er speciale plechtigheden, waar het hele dorp voor in rep en

roer is. Dat zijn manifestaties, waar Ben Hur maar een slap aftreksel bij vergeleken is, en hele straten -onaan-gekondigd- voor afgesloten worden.

Natuurlijk diverse concerten bijgewoond, o.a. Gamelan, Jegog en van Cachak vertolkers; een indrukwekkende vertoning door ongeveer 70 zangers die heel ritmisch en melodisch "tjakka-tjakka-tjakka" zingen voor ongeveer een uur, daarbij visueel ondersteund door dansers die een Hindi verhaal uitbeelden. Na afloop is er een vuurdans, uitgevoerd door iemand die in trance is geraakt of gebracht. Op een bijna horror-achtige manier fascinerend. Iemand die een beetje staat te dansen in en te voetballen met roodgloeiend hete brokken van kokosnootschillen. Heftag! !

Het eten is natuurlijk eveneens Goddelijk, maar goed, daar weten we in Holland alles van; Lekkerrrrrr Indonesisch eten ja.

Op een gegeven moment kreeg ik toch behoefte aan wat andere klanken dan die van de Gamelan of de Jegog en ben naar het plaatselijke Jazzcafé gegaan. Goeie Jazz, daar zijn ze hier ook niet vies van. Het concert begint om ongeveer 8 uur, er worden 2 sets van ongeveer 1 uur gespeeld en om 11 uur gaat de tent dicht.

Voor het ruige nachtleven moet je niet naar Bali komen.

De meeste gelegenheden sluiten om 11-12 uur.

Discotheken zijn in het weekend open tot 4-5 uur 's nachts. Wanneer je -op ongeacht welk tijdstip- een discotheek bezoekt, wordt je met een geigerteller onderzocht en je auto of scooter wordt op eenzelfde manier gecheckt. Dit om een mogelijke herhaling van de laffe terroristische aanslag van 3 jaar geleden, te voorkomen. Ubud, de culturele hoofdstad van Bali biedt een keur van prachtige traditionele huizen, paleizen, tempelcomplexen. Op een uiteraard zonnige middag zat ik van een heerlijke Gado gado met saté te smullen op een overdekt terras in een smal zijstraatje, dicht bij het hotel waar ik logeerde. Omdat ik zat, had ik ook oog voor de veelkleurige bloemenweelde die van over de muren het steegje opfleurde, een prettig zoete geur met zich meedragend. Op de achtergrond de bijna hypnotische Gamelan muziek, kortom genieten dus. Plotsklaps wordt dit idyllische beeld ruw verstoord door een naderende grote blonde bimbo met van die domme uitpuilende lippen, grote nepwimpers, een paar enorm opgeblazen siliconenborsten -waar je een koe jaloers mee zou kunnen maken- die door een minuscule

bikini, net toereikend om haar tepels te bedekken, de verbeelding vrije toegang verschaft en met daaronder een doorzichtige harembroek zonder slipje; daar rondlopend met zo'n uitdrukking op haar gezicht van 'kijk mij eens ff lekker geil wezen'. Het was alsof je naar een prachtige film zit te kijken die onverwacht wordt onderbroken door zo'n semi geile telefoonseks reclame. Een ongelofelijke misfit. Ze liep gelukkig door, met achter zich een paar giechelend onthutste kinderen.

In het westen van Bali een gamelan 'fabriek' bezocht, waar alle instrumenten die in een gamelan orkest voorkomen, worden vervaardigd. Ik kon het natuurlijk weer niet laten om een kleine 10- tonige xylofoon te kopen, voorzien van prachtig houtsnijwerk. Maar ja, mijn koffer is al 10 kilo te zwaar en als handbagage gaat ook niet lukken, dus dan maar opsturen. De dag dat ik de fabriek bezocht was een dag dat de xylofoon "repen" werden gegoten en gestemd. Op een andere dag, die door een plaatselijke priester wordt gezegend, worden bv. gongs gemaakt. De grootste gong die ze maken is ongeveer 100 cm en je kunt ze bestellen op klank. 'T is maar een weet.....

Jari Menari, oftewel Dansende Handen, was zeer tevreden over de mogelijkheden die klankmassage te bieden heeft en de nekmassage viel ook in zeer goede dansende handen.

In een videotheek, die beheerd werd door twee knap ogende goed gebouwde 'homosuele' mannen, kwam een buitenlandse vrouw binnen, die nogal verliefd was op een der heren. De film "Seven years in Tibet" with Brad Pitt was haar door een vriendin aangeraden om te huren. Enigszins verblind door de schoonheid van de man van haar dromen die achter de kassa stond, vroeg ze: 'I would like "Seven years in bed" with Brad Pitt'.... "Who wouldn't" was het ontzuisterende antwoord.... Echt gebeurd.

Momenteel ben ik in Thailand en heb m'n eerste tandheelkundige behandeling reeds achter de kiezen. Ik looger wegens enorm succes in het Kaen Inn hotel kamer 313. De zangkunst van de zangeressen is er in het afgelopen jaar niets op vooruit gegaan, het klinkt nog even jeukerig als voorheen. De kamer heeft nieuwe vloerbedekking en de bediening herinnerd zich zelfs mijn voorkeur van ontbijt nog, dus dat geëxperimenteer met eieren is gelukkig voorbij. Ik ga nog wat van het mooie weer genieten, hoewel het erg

warm is momenteel en broeierig omdat de regenperiode zich heeft aangekondigd met de nodige stortbuien.

Zie u later, blijft u vooral door handelen en wandelen in schoonheid en liefde.

*Lieve groet,
Hans de Back*

Bali, 23 juni 2005

Goede Morgen,

Het weer is hier op het ogenblik zeer veranderlijk. Het ene moment bezwijk je zowat van de hitte -wat dacht je van 38-42 graden C.-, een tijdje later is het heel drukkend en benauwd en weer even later komt er een stortbui uit de hemel vallen, die je doet wensen dat je een ark had gebouwd i.p.v. je tijd te verdoen achter de computer. Die hemelse huilbuien duren langer dan gebruikelijk en op de plaatselijke tv zenders kun je de catastrofale gevolgen daarvan aanschouwen. Met name gebieden waar nogal flink hout gekapt is en geen andere plantage is aangebracht, moeten het ontgelden, waardoor afgelegen dorpjes worden weggevaagd of overspoeld met een dikke laag modder. Een hele trieste aanblik.

De natuur is nogal uit z'n humeur en laat dat zo'n beetje overal ter wereld duidelijk blijken. Maar ja, business is business, en dat korte termijn denken wat daar hand in hand mee gaat, heeft geen boodschap aan de richtlijnen van moeder natuur, dus geeft mamma natuur een duidelijke boodschap that will take care of business.

Bali lijkt zo op het eerste gezicht een waar paradijs: prachtige veelzijdige natuur met uitgestrekte rijstvelden en -in heuvelachtig terrein- in de vorm van plateaus, veel bos en jungle, koffieplantages, kalme meren, schilderachtige dorpjes met vriendelijk groetende en lachende mensen, allerlei soorten stranden met zowel rustige baaien, ideaal voor kinderen en zwemmers en even verderop een wilde zee, het paradijs voor de surfer. Voor de duiker is er ook voldoende te zien. Men kan er in de vroege ochtend heel wat dolfinen zien spelen, kwetteren en plonsen. Wat ook een merkwaardige gewaarwording is; dat je op de ene plek de 'zon in de zee ziet zakken', zoals je dat gewend bent -als die ondergaat natuurlijk-, terwijl

op een andere plek de zon achter je tussen het struweel verdwijnt. Da's ff wenne voor een simpele Hollander. Dieren vind je hier te kust en te keur, m.a.w. zowel voor de dienstbaarheid, waakzaamheid en consumptie. Honden, katten, eenden, kippen, apen, slangen, kikkers, buffels, noem de hele dierentuin maar op, je komt ze hier op straat tegen. Regel 1 van het weggedrag van de meeste mensen is : tolerantie. Iedereen wil vlug op diens bestemming zijn en dat realiseert iedereen zich ook. Geen opgefokt getoeter, opgestoken middelvinger (u weet wel, de universele mudra), elkaar geen ruimte gunnen, etc. Niemand heeft er behoefte aan om te ervaren of ziekenhuis voeding aan hun culinaire wensen voldoet. Wat een verademing.

Het klimaat is erg warm mag ik wel zeggen, de prijzen zijn voor Europeanen zeer gunstig, maar als je overweegt om daar te gaan wonen, is het zinvol om je te realiseren, dat je -ongeacht wat je van plan bent daar te gaan doen- deel uitmaakt van een bepaald dorp of district, en dat je automatisch de verplichting op je neemt om mede voor deze mensen te zorgen, deel te nemen aan allerlei omslachtige rituelen en ceremonieën, een maandelijks contributie voor de plaatselijke autoriteiten af te dragen, die door de autoriteiten nader wordt bepaald en naar willekeur kan variëren van redelijk tot ondraaglijk, mede afhankelijk van hoe je jezelf gedraagt in die gemeenschap en wat je persoonlijke betrokkenheid is.

Ze hebben hier een gezegde: Als je denkt dat iedereen aardig is, dan heb je nog niet iedereen ontmoet. De mensen waar je normaal gesproken dagelijks mee te maken hebt, zijn het probleem niet. Mensen die een machtspositie hebben vormen meestal de bedreiging voor jouw welzijn en geluksbeleving. Extreem voorbeeld hiervan is dit: Ongeveer 8 jaar geleden wilde meneer Suharto een indrukwekkend resort bouwen langs de kust. Op de plek die hij daarvoor had uitgekozen stonden al vele huizen van zowel plaatselijke als buitenlandse bewoners. Deze mensen ontvingen een bericht dat ze allemaal hun huis moesten verkopen aan meneertje Suharto, voor een prijs die ver beneden de gangbare waarde lag. Niemand was geïnteresseerd en sommige mensen protesteerden zelfs openlijk tegen deze vorm van poging tot afpersing. Een maand later kwam het leger langs, schoot elke bewoner dood en stak de hele boel in de fik. Er staat nu dus een heel imposant resort met golfbaan, tennisbanen en

zwembaden. Als je denkt dat zoiets alleen maar in Amerikaanse B films voorkomt, moet je voor de gein eens openlijk gaan protesteren tegen een regeringsbesluit hier. Ik vrees dat je ziekenfondspremie daar niet op afgestemd is. Als je bereid bent om deze dorpsverplichtingen met hart en ziel op je te nemen en een vorm van betrokkenheid laat zien -wanneer je niet aan alle rituelen en ceremonieën wenst deel te nemen- heb je een gouden tijd hier, want behalve dat jij die verplichting aangaat, bemerk je dat er een vanzelfsprekende hulpvaardigheid en betrokkenheid van de dorpsbewoners uitgaat naar jou toe. Je doet er wel verstandig aan om je Europese ideeën, omgangsvormen, gedragscodes e.d. in Europa te laten en te leven in dit land op de manier zoals dat hier al sinds mensenheugenis gebeurt, en daar is niks mis mee. De meeste conflicten tussen buitenlanders en binnenlanders ontstaan door onbegrip over bepaalde gedragingen, rituelen, ceremonieën, e.d. die hier een bepaalde essentiële waarde hebben en door buitenlanders als belachelijk bijgeloof of iets van dien aard wordt afgedaan. Dat conflict komt mijns inziens omdat buitenlanders meer waarde hechten aan wetenschappelijk onderbouwde zaken en meer met deze 'wetenschappelijke bewijzen' zijn opgegroeid en vertrouwt geraakt, terwijl in Bali nagenoeg alles vanuit een religieus perspectief wordt belicht; met Goden, goede en kwade geesten, enz. en die moeten allemaal zoet gehouden worden.

Het is een beetje te vergelijken met een medicijnen test, waarbij een aantal proefpersonen een medicijn krijgen toegediend of een placebo. Via uitgelekte testrapporten is gebleken, dat bij gemiddeld 72% van alle testgevallen, de placebo een genezend effect zonder bijwerkingen teweeg brengt, terwijl de geteste medicijnen nauwelijks 6% scoren. De overige 22% had geen verandering geconstateerd. Dus als je hoofd, maag, rug, plas of poepproblemen hebt, ga naar uw apotheek en vraag hem welke placebo hij adviseert in uw geval. God heb z'n traantjes inmiddels gedroogd, ik kan weer naar buiten.

Blijft u vooral door handelen en wandelen in schoonheid en liefde.

*Lieve groet,
Hans de Back*

Avignon, 28 juli 2005

Goede Morgen,

Het is weer warm in Avignon. Wat dacht je van 36 - 39 gradjes boven 0. De gemiddelde lichaamstemperatuur van de mensch overdag maar dan ook om je heen. Je krijgt letterlijk het gevoel omgeven te zijn door moeder natuur.

Ik ben hier om deel te nemen aan het zomerprogramma van Dojo du Centre, wat normaal gesproken een goed bezochte aangelegenheid is. Echter, door een stunt van de publiciteitsman, die in een vlaag van creativiteitsverbijstering de gehele programmering heeft omgegooid - compleet met activiteiten en data en deze creatie zonder overleg in advertenties heeft geplaatst - is er nauwelijks tot geen reactie of worden afspraken weer afgezegd omdat de datum niet klopt (i.p.v. juli is er augustus gepubliceerd of omgekeerd en dan ook nog met de verkeerde activiteiten en datum erbij). Deze publiciteit meneer geniet nu van een heeeeeeeeele lange onbetaalde fakkansie.

Dan maar aan de multi-culti. Dankzij het festival d' Avignon is dat geen probleem. Ook buiten Avignon is er nog wat te beleven; wat dacht u van een heus bamboebos, wat volgens de aankondiging het grootste en veelzijdigste bamboebos in Europa is, met allerlei verschillende soorten en kleuren bamboe. Sommige worden zo'n 25 meter hoog en groeien 'in hun jeugd' ongeveer een meter per dag. Je hebt ook een soort, dat lijkt wel een bonsai bamboe, heeft heel fijn blad en blijft klein (15cm). Er is ook een bamboe doolhof, maar daar heb ik me in die hitte maar niet in gewaagd, mijn richtingsgevoel is verre van die der postduiven. Het was wel vermakelijk om te zien hoe complete families verhit, dorstig, gestrest en hun kinderen verwensend, de uitgang van het doolhof bereikte.

De dochter van Thanh-Tu (de eigenaresse van de Dojo) kwam ook nog even genieten van de vele culturele aanbiedingen in Avignon, samen met haar man en twee kanjers van honden; Mastiff Espagnol is het merk, als ik het goed heb. Van die schatten, die op hun gemak je gehele eetservies van tafel kwispelen. En verharen dat die beesten doen, niet te weinig. In één dag is de tegelvloer omgetoverd in een mohair tapijt.

Of we zin hadden in een ritje naar de Pont du Gare met z'n vieren in een 4-wheel-drive Opel + de hondjes. Dat werd popelen, dat begrijp je wel.

Al met al viel het ritje reuze mee, dankzij de volledig geopende ramen, wat echter in het begin tot gevolg had, dat alle losse haren die zich nog in de auto bevonden (en dat waren er nogal wat), een uitweg zochten via het open raam. Mag jij raden waar ik zat.

Op mijn verjaardag -de 24ste- ook een ritje gemaakt naar de Luberon met hetzelfde span en 's-avonds tezamen met nog vier medewerkers van de Dojo, champagne gedronken en Vietnamesees gegeten. 59 jaar is dat kreng nu geworden.

Vanavond een concert geven, ik hoop dat er wat publiek bij aanwezig zal zijn.

In ieder geval een goeie tijd gewenst en moge al dat u wenst zich in overvloed aan u openbaren.

*Lieve groet en tot plotseling,
Hans de Back*

Taiwan, 12 juni 2006*Landgenoten,*

Ondanks de vorstelijke ontvangst en dito behandelingen (massages, manicure, pedicure, diners) blijf ik er heel gewoon onder. Ik spreek zelfs nog zonder de beruchte hete rijst-kurrel in de mond (aardappelen zijn hier zeldzaam). Het leven is een waar feest wanneer je als eenvoudige kinkel zoveel waardering en respect ontvangt. Daar moet je dan wel wat voor doen natuurlijk. De afgelopen 14 dagen begonnen toch verdomd veel op werken te lijken; van 10 uur 's morgens tot 9 uur 's-avonds behandelingen en les geven. Maar met dat verroeste ijzeren gestel van mij is dat een makkie.

31 mei was een nationale feestdag waarop het traditionele Dragon Boat Festival plaatsvindt. Het was die dag gelukkig droog en niet zo warm, met deze keer een Dragon Boat wedstrijd over 6 km. Dat gaat er fel aan toe. Het leek er even op, dat het een 'uitroeien met de riemen die je hebt' wedstrijd ging worden, maar gelukkig vielen er geen slachtoffers te betreuren. Op naar de finish, die was niet echt spannend omdat er een ploeg bij zat die waarschijnlijk tot de top behoort, want die kwam met ruim 3 minuten voorsprong op de finish af stevenen.

Toen ik daar zo zat te kijken naar die zwoegende, fanatiek ritmisch roeiende mensen, moest ik ineens aan die Peter Stuyvesant reclame denken die vroeger in de bioscoop te zien was, waarin een jong yuppen stel 'even' van New York naar Hong Kong vliegen om aldaar de finish bij te wonen van het Dragon Boat Festival, onder het genot van een Peter Stuyvesant filter sigaret en daarna weer vrolijk voldaan terug naar huis vliegen. Dit werd dan geacht het dynamische leven van de Peter Stuyvesant roker te verbeelden. Voor mij was die reclame destijds reden genoeg om van m'n leven geen Peter Stuyvesant filter sigaretten te roken.

Afijn, het festival vervolgde met een hoogst merkwaardige wedstrijd, waarop gegokt kon worden en waarvoor loten beschikbaar waren. Het betrof een 'wedstrijd' tussen 20.000 plastic kikkers, die ieder onder hun voeten een nummer hadden. Het parcours was een 500 meter lang afgebakend deel van de rivier en ging met de stroom mee. Boven de startlijn hing een soort silo, waarin zich die 20.000 plastic kikkers bevonden. Met een luide knal werden alle kikkers te water gelaten en was de wedstrijd

begonnen. De wedstrijd werd verslagen door een dj, die deed alsof het een radioverslag van een paardenrace betrof. Met zo'n opgefokte snelle stem noemde hij allerlei verzonden namen op van zogenaamde favorieten die op kop lagen en belaagd werden door onverwachte nieuwkomers. Omdat er ook gegokt werd, kon het niet uitblijven dat er gesjoemeld werd. De dj verwerkte dat dan ook in zijn rapportage en deed alsof er vanuit het publiek op de kikkers geschoten werd, waardoor een aantal 'dure' favorieten sneuvelden en hun 'bazen' zich genoodzaakt voelden meedogenloos terug te slaan. Het werd een soort cartoonachtige slapstick, waarin ook iedereen overhoop geschoten wordt of te pletter valt en dan met een verwrongen gezicht gewoon weer overeind krabbelen en blijven volharden in hetgeen zij deden. En de gelukkige winnaar is een kikker !

Verder is er natuurlijk van alles te eten en drinken. Overal staan grote tonnen waar je afval in kunt deponeren en dat doet iedereen dan ook, waardoor het park een park blijft en niet in een paar uur tijd is omgetoverd in een vuilnisbelt.

Het weer..... Als Hollander kun je natuurlijk niet een paar maanden naar het buitenland gaan en niets over het weer melden. De eerste maand zit er nu op en verliep overmatig vochtig met stortbuien van 20 uur per dag, waardoor een groot deel van de groenten en fruitoogst verloren is gegaan. Ook de bergwegen hebben flink te lijden gehad en werden soms tijdelijk gesloten, waardoor dorpen onbereikbaar werden. Vandaag brak de zon even door, maar het begint al weer te betrekken. De temperatuur is voor mij wel prettig, 21-24 graden.

Vorige week donderdag, na een dag en avond van noeste arbeid, des avonds nog even een film bekeken op de tv. Om 22 uur brengt een door de straat rijdende geluidswagen een zeer welluidende boodschap ten gehore. Een beetje laat voor een reclameboodschap dacht ik. Om half elf ontstaat er plots een herrie. Het leek wel alsof het leger met een tankdivisie was uitgerukt en door de straat denderde. Wat bleek, het asfalt moest nodig vervangen worden en dan doe je dat op een tijdstip dat het verkeer er zo min mogelijk hinder van ondervindt. Dat duurde tot ongeveer half vier. Vond ik niet leuk, maar wel een prachtig nieuw wegdek nu.

Mijn Cd's zijn klaar en de reclamecampagne wordt gestart. Ik heb inmiddels een nationale tv uitzending, een dagblad en een magazine met woord, geluid en beeld laten kennismaken met het fenomeen klankschalen. 1 en 4 juli heb ik een ontmoeting met een aantal producenten en vertegenwoordigers van Cd's, onder leiding van WIND Records in de Horizon Spa en in hun kantoor met na afloop een diner. Er is grote belangstelling voor de nieuwe Cd's, temeer omdat mijn bespeelwijze melodius en ritmisch is en niet het geijkte onnavolgbare gereutel op klankschalen, dat zogenaamd intuïtief moet zijn. Was dat een glimpje kapsones dat ik daar zag doorschemeren meneer de Back? Reken maar! Het gaat mij goed en naar ik mag hopen met u ook.

*Vriendelijke groet en tot plotseling,
Hans de Back*

Taiwan, 5 juli 2006

Goede Morgen,

Nog een paar dagen en dan zit mijn Taiwanees avontuur er weer op.

Momenteel verblijf ik in Taichung in het midden-westen van Taiwan, alwaar de zomer zich van haar bloedstollende kant laat zien. Wat dacht u van een gemiddelde dagtemperatuur van 38 graden en soms mag het ietsje meer zijn. Ik ben te gast bij een vroegere leerling van CanJune, die hier een eigen spa en trainingscentrum heeft opgestart. Het is allemaal erg nieuw, modern, smaakvol en soms met verrassende snufjes. In de toiletten staan bv. prullenbakken van het type pedaalemmer maar dan zonder pedaal. Dus je staat daar een beetje verdwaast met je voet naar het pedaal te tasten en dan gaat dan ding vanzelf open en als je je voet weghaalt sluit het zich na 3 seconden eveneens vanzelf. De Hans Kazan emmert, pure magie. Wat ik een nogal grappig gekozen merknaam vind voor het toilet is Amoeba. Bij zo'n naam krijg ik associaties van een grote Nubische neger, die plotsklaps voor je staat en je met verwilderde ogen en vervaarlijke uitdrukking een luide strijdkreet in je inmiddels krijt wit weggetrokken gezicht brult; AMOEBA !!! Dan loop je ter plekke vanzelf leeg. Wat een fantastische naam voor een toilet.

Gisteren een uitstapje gemaakt naar de bergstreek. Lekker ruimtelijk met veel verschillende en afwisselende vegetatie en groentinten; bamboe, klimop, naaldbomen en palmbomen in allerlei varianten, struiken met uitdagend wulpse felgekleurde bloemen en af en toe een terrasje met rijst. Een kronkelend, bruisend en vrolijk spetterend riviertje, wat gezellig fluitende vogeltjes en een giga hoeveelheid om verkoeling schreeuwende cicades. Godallemachtig, wat kunnen zulke kleine beestjes een herrie produceren vanuit die bomen. In een gelukkig wat rustiger gedeelte een lunch genuttigd. De plaatselijke specialiteit, bestaande uit rijst, morning glory -een holle steel groente die je veelvuldig in de tropen aantreft- , tofu in pittige saus, kouwe kip met een verrassende sinaasappel/wasabi saus en kippensoep zonder kip. Dat lijkt verwarrend, maar zo'n soepie moet een naampie hebben, ja toch. Ik bedoel, als ik een hotdog bestel verwacht ik toch ook geen hond in de pot.

Nou ik het daar toch over heb, vanmiddag werd ik getraakteerd op Hot Pot. Voor alle duidelijkheid, dat is geen oversekste lesbienne maar een gloeiend heet gerecht waar je verstandig aan doet de eerste 5 minuten vanaf te blijven, tenzij je een bezoekje aan het plaatselijke brandwondencentrum wilt inlassen in je uitstapje. Wel lekker trouwens, met veel verschillende seafood en tot op de laatste hap heet blijvende tomaten.

Nog een paar dagen werken, nou ja werken.....en dan vlieg ik de lucht in, enigszins geholpen door China Airlines om na een uurtje of 16 in de wolken te zijn geweest, veilig en wel te landen op Schiphol en mijn huis in Ypenburg te betrekken, kortstondig, want 17 juli vertrek ik voor een maand naar Avignon. Kijken wat daar te beleven valt.

Blijft u vooral door handelen en wandelen in schoonheid met liefde.

*Vriendelijke groet en tot plotseling,
Hans de Back*

Avignon, 1 augustus 2006

Goede Morgen,

Wat een weertje meneertje; de gemiddelde dagtemperatuur ligt al zo'n week of drie ruim boven de lichaamstemperatuur, met als gevolg, dat je dagelijks een soort van score krijgt aangeboden via de tv van het aantal mensen die bezweken zijn van de hitte.

Weer eens wat anders dan voetbaluitslagen of de wisselingen in de Tour de France.

Volgens kenners is het nu al een top jaar.

In de Dojo hebben ze gelukkig geen airco Het is momenteel behalve erg heet ook nog eens heel chaotisch. Thanh-Tu heeft de Dojo verkocht en moet per september verhuizen, dus dienen al haar spullen -en dat zijn er nogal wat- ingepakt en opgeslagen te worden. Onderwijl gaan de workshops en massages gewoon door. Afgelopen zaterdag de eerste lichting kartonnen dozen met boeken en andere zware zaken die niet kunnen bederven, tijdelijk ondergebracht in een garage.

Dit onder het genot van een flinke dosis perfect op temperatuur gebleven zonnestralen. (39-42 o)

Het is af te raden om tussentijds een kijkje in de spiegel te nemen, dat is fataal voor mijn gevoelige ego.

En toen -de 24ste juli- op een warme zomermaandag werd ik ineens 60 jaar. Volgens de statistieken behoor je dan tot de groep der senioren, hetgeen enige volwassenheid suggereert, maar daar heb ik gelukkig geen last van.

Zondag wezen kijken naar een stuk land in de buurt van Montpellier. Thanh-Tu overweegt om daar te gaan wonen, maar misschien gaat ze toch naar een van haar twee eilandjes in de Seine.

Na de bezichtiging gaan lunchen in een verbouwde watertoren aan de kust van Pallavas. Het restaurant bied een panoramisch zicht over het stadje, de haven en het strand. Je hoeft er niet eens voor uit je gerieflijke stoel te komen, want de vloer draait langzaam kloksgewijs en na ongeveer anderhalf uur heb je alles gezien en heb je nog lekker gegeten ook.

Op de terugweg een toeristische route gemaakt langs de kustplaatsen. In de jaren '70 hebben een aantal architecten een luxe villa stad ontworpen met veel groen, parken,

golfbaan, en een haven. Het heet Le Grande Motte en is een attractie voor de geïnteresseerde in verschillende goed op elkaar afgestemde architectuur in een prachtige omgeving.

Het Festival 'd Avignon is succesvol geëindigd op 28 juli. In het weekend was het extra hard werken voor de mensen van de stadsreinigingsdienst. Alle posters en aangeplakte uitnodigingen worden verwijderd en dat zijn er nogal wat. Alle paaltjes, verkeersborden, uithangborden, kortom alles waar je maar wat aan kan bevestigen, is van top tot trottoir volgeplakt met fraaie en minder uitnodigende posters, hetgeen de stad omtovert in een bonte schakering van om aandacht schreeuwende aankondigingen, die het een nogal hysterische uitstraling bezorgt. De hele maand juli is de stad bezaaid met flyers, artiesten, kunstenaars, musici en drommen toeristen uit alle werelddelen. Elk terras wordt om de vijf minuten aangedaan door elkaar afwisselende straatmuzikanten, die hun kwaliteiten graag gehonoreerd willen zien in harde valuta. De meeste straatmuzikanten zijn best goed, maar er zijn er bij, waarvan je denkt 'doe mij een lolletje en ga ff ergens anders staan oefenen'. Maar ook die mensen krijgen waarschijnlijk genoeg geld om het idee warm te houden, dat ze over voldoende talent beschikken om door te gaan op het povere niveau waar ze op zijn gestrand. Omdat er door de hitte nogal wat gedronken wordt en niet iedereen zin heeft om zijn of haar behoefte in de daarvoor bestemde toiletten te doen, moeten vooral de wat kleinere steegjes het ontgelden. Je krijgt op die manier een beetje het gevoel alsof je in de middeleeuwen bent verzeild geraakt. Een odeurtje meneurtje maar gelukkig worden alle straten en steegjes elke ochtend chemisch gereinigd door een trio luidruchtige wagens, waarvan de eerste het meeste vuil wegsput met water, de tweede er met roterende bezems doorheen gaat en de derde spuit er een aromatisch schuimend goedje op, wat doet denken aan de geur van afwasmiddel. Het criterium, in hoeverre dat goedje milieu vriendelijk of onvriendelijk is, verdwijnt geheel uit je prioriteitenplaatje, wanneer je zelf in zo'n steegje woont. Je bent allang blij dat je niet meer hoeft te laveren tussen pis, poep, overgeefsel en andere restanten van onduidelijke herkomst, voorzien van evenredig beurtelings afwisselend en walging opwekkend aroma. Dat doet me denken aan een act van Tommy Cooper.

Zijn vrouw (die je niet ziet) vraagt hem :
 "Zie je niets aan mij?"
 "Ehhh, je bent naar de kapper geweest!"
 "Nee."
 "Ehhh, je hebt een nieuwe jurk!"
 "Nee."
 "Ahhh, nieuwe schoenen!"
 "Nee."
 " ????????"
 "Ik heb een gasmasker voor."
 En dan dat verschrikkelijke hoofd van die Tommy erbij, met zo'n uitdrukking van 'ja, hoe kan een mens dat verschil nou zien.'

Afijn, het gaat mij goed en ik wens u een heerlijke tijd toe, waar u die ook maar door wilt brengen.

*Lieve groet en tot plotseling,
 Hans de Back*

Avignon, 20 augustus 2006

Goede Morgen,
 De nieuwe eigenaar met zijn vrouw en 4 jarig kind hebben hun intrek in de Dojo genomen. Hij is karate trainer en voormalig kampioen van Frankrijk, zij is danseres in moderne solo stijlen. Op de dag dat zij aankwamen, zijn Thanh-Tu en ik een paar dagen naar Bretagne gegaan op huizenjacht. Er waren in die week geen activiteiten of workshops gepland, dus dat kwam mooi uit. Thanh-Tu had aanbiedingen gezien van huizen en stacaravans in Carnac en directe omgeving. Carnac ligt wel zo'n 1000 km van Avignon verwijderd. Het was een mooie trip met afwisselend landschap en in de buurt van Bordeaux ziet het groen en paars van de druivenvelden. Ook de bergen staan er weer fantastisch bij dit jaar. Carnac telt normaal zo'n 9000 inwoners, maar in de zomer en de schoolvakanties stijgt het aantal bezoekers tot 100 000 en daar zijn de voorzieningen niet op berekend. De prijzen wel. Voor een uitgewoond vier-kamer appartement op de eerste etage, zonder eigen ingang, zonder balkon, zonder eigen toilet en gedeelde douche ruimte durven ze zonder te blozen 124.000 euro te vragen. Het was gesitueerd boven

een restaurant en het rook er als een verzuurd café. In mijn beste Frans getracht duidelijk te maken, dat ik me met een dergelijk 'aanbod' flink bij de neus genomen voel. Dus ik zeg "Chez-mie-nez", maar dat begreep die uitnemer niet. De stacaravan die we bezichtigden was op zich wel OK, maar erg nauw betrokken bij de overige campingbewoners en de 300 vierkante meter grond die erbij zou moeten zijn bleken er een krappe 100 te wezen. Na een paar dagen van rondkijken en zwerven door de overigens prachtige omgeving terug gegaan naar Avignon. Daar wachtte ons een verrassing die verontrustend opgetrokken wenkbrauwen in mijn rimpelloze gelaat deden ontstaan. De nieuwe eigenaar had in zijn enthousiasme en povere wijsheid een soort van Total Make-over teweeg gebracht, door het kantoor en de door muren gescheiden kleedkamers te slopen en er één grote ruimte van te maken en die te voorzien van laminaat. "Dit wordt dus de dansruimte". "Klein probleempje, er is geen verbinding met de buitenlucht en er is geen airco in deze nieuwe ruimte". Zonder enige toelichting verzekerde hij me, dat dit geen probleem was. In de haaks daarop aangesloten ruimte bevindt zich de Dojo, waar behalve martiale kunsten ook meditatie, yoga, lezingen en workshops gehouden worden. "De combinatie dansmuziek en meditatie lijkt mij een huwelijk dat veel wrevel, ergernis, storingen en wellicht echtscheiding teweegbrengt". Ook dat probleem wuifde hij weg zonder nadere toelichting. De ontvangst en wachtruimte was opgeleukt met een hele ouwe, kapotte, vieze nep-leren sofa met dito fauteuil. Desgevraagd verklaarde de vrouw "Dit is een aandenken aan mij overleden oma en ik ben er erg aan gehecht." "Dat is allemaal prima, maar er is in dit geval sprake van een openbare ruimte. Deze sofa en fauteuil hebben duidelijk een emotionele waarde voor u, en horen thuis in uw privé vertrek, maar in een openbare ruimte gelden hygiënische voorschriften. Deze vieze ouwe troep kan een dergelijke toets nimmer doorstaan". "Vieze ouwe troep ????" "Inderdaad, u mankeert toch niets aan uw ogen, ik durf er amper naar te kijken zonder condoom". Afijn, het werd dus een hele gezellige tijd. Wat een stompzinnig stel mensen; die krijgen het voor elkaar om de Dojo met een 20 jaar lange goede reputatie in een paar dagen tijd om zeep te helpen. Vorige week had Thanh-Tu nog twee workshops te verzorgen. De bezoekers waren verbijsterd en iedereen vroeg haar waar ze naartoe

ging, want dit vonden ze niks meer. Er was trouwens ook niemand die het waagde om op die gore sofa te gaan zitten. Ze bleven liever staan.

Ik geef die mensen anderhalf tot twee jaar en dan is de Dojo failliet en als gevolg daarvan hun huwelijk op de klippen.

De dinsdagavond voor mijn vertrek nog een gratis afscheidsconcert gegeven. Een opzienbarend voorval voltrok zich; het is al 5 maanden droog in Avignon en omgeving en ik heb een originele rainstick uit Chili van ruim 2 meter. Bij aanvang van het concert vermeld, dat dit mijn laatste concert is in de Dojo, hetgeen tevens inhoud, dat ik in de zomer niet meer naar Avignon ga en dat ik uit respect voor de prachtige omgeving de rainstick zal hanteren om de regenengelen uit te nodigen neer te dalen over Avignon en omgeving. Na afloop van het concert begon het eerst nog wat zachtjes te regenen en naderhand gutste het hemelwater als een stortvloed naar beneden (precies zoals ik de rainstick had bespeeld). Het bleef de hele nacht door flink regenen en de volgende morgen was alles weer fris, vrolijk en opgeklaard. Zelfs de nieuwe eigenaar vertoonde een - zij het dan argwanende- vorm van ontzag.

De dag voor mijn vertrek mijn trouwe Poolwitte Mercedes Benz 208 D Sprinter ingeladen en natuurlijk ook de rainstick. Ik stampte nog een maal met de stick op de grond om de achtergebleven korreltjes naar de bodem te laten zakken. "Nee, niet nog meer regen," smeekte de nieuwe eigenaar teatraal. "Hoezo, moet je ergens naar toe?" "Nee, dat niet." "Wat kan jou het dan schelen of het regent of niet," en ik stampte nogmaals nadrukkelijk met de rainstick op de grond. Binnen 10 seconden begon het te donderen en bliksemen. Toen werd hij echt een beetje bang. En dan zijn er toch nog mensen die durven te beweren, dat de Goden geen gevoel voor humor hebben.

Van 14-18 september nog een maal de Dojo vertegenwoordigen in Paris, gedurende de Salon du Zen. Gelukkig blijven de nieuwe eigenaar en diens vrouw in Avignon.

En toen was ie weer thuis, waar alles gelukkig in ongeschonden staat verkeert. Geen verrassende 'Make-over', alleen de tuin vertoont wat verwilderde trekjes.

Heb het goed, heb het beter, dan doe ik met je mee.

Lieve groet en tot plotseling,

Hans de Back

Taipei, maandag 23 april 2007

Goede Morgen Lieve Kijkbuiskinderen,

Het leven is weer in hoge mate levendig, dankzij een tot de nok toe gevulde agenda met overigens zeer inspirerende afspraken.

Zondag 8 april aangekomen op Taipei Airport na een vlucht van zo'n 16 uur, en om ongeveer 15.00 uur gearriveerd in het trainingscentrum. Om 17.00 gereedmaken voor het concert in een yoga- en natuurvoedingscentrum. Een prachtige plek ergens in een achterafstraatje in Taipei. Met duurzame functionele luxe ingericht; een toonbeeld van verfijning, gevoel voor harmonische verhoudingen, kleuren, geuren en smaken. Een oase in het druk-druk-drukke Taipei. De eigenaar John komt oorspronkelijk uit de Filipijnen, maar leeft al ruim 20 jaar in Taiwan. Had voordien een antiekwinkel, maar heeft zich nu geheel en al gewijd aan yoga en natuurvoeding. Inderdaad, John is homosueel en niet zo'n klein beetje ook, maar hij loopt er niet mee te koop. De maandag daaropvolgend kon ik gelukkig uitslapen en 's avonds weer een concert in John's centrum. Dinsdag interviews en foto sessies met diverse maandbladen en kranten en daarna een goddelijke massage met daarna een heerlijke maaltijd in John's centrum, gevolgd door een laatste concert. Die concerten vonden plaats tijdens de yogales. Als 'versterking' had ik 4 studenten van CanJune meegenomen die goed konden wrijven, om de ontspanning gedeelten een enigszins space-achtig karakter te geven. Een beetje in de sfeer zoals de 4de track op de cd die bij mijn boek over klankmassage is toegevoegd.

Toen was het gedaan met het luie verwenleven en moest ik nog gaan werken ook van 's morgens 09.30 tot 's avonds 21.30 uur. Overdag klankmassages en in de avonduren workshop. Dat ging zo door tot afgelopen zaterdag. Wegens enorm succes nog wat interviews en fotosessies. Zondag een groot evenement georganiseerd door Wind Records. Een introductie workshop klankverkenning met klankschaal voor 140 mensen. De 4 'wrijvers' maar weer opgetrommeld om mij te assisteren. Er waren natuurlijk te weinig klankschalen en ze hadden van die goedkope Indiase mallets ingekocht die het werken en de klankkwaliteit behoorlijk nadelig beïnvloeden, maar goed, iedereen ging toch tevreden naar huis na afloop.

Je kunt natuurlijk niet 'ongestraft' weggaan, dus allerlei prachtige welgevormde dames die met je op de foto willen en/of je willen omhelzen. En niet even een vlug knuffeltje, nee meneer, lange intense hartverwarmende omhelzingen. Dat is het nadeel van mijn werk, die nasleep. Daar kom je niet zo gauw mee klaar.

Over klaarkomen gesproken, het weer is hier ook helemaal in de war. Letterlijk de omgedraaide wereld. Toen het bij jullie zo'n 28 graden was, was het hier 18-20 graden. Nu regent het en is de temperatuur niet hoger dan 22 graden. Normaal gesproken is het rond deze tijd zo'n 10 graden warmer.

De rest van de week vol met afspraken, woensdag naar AVEDA voor een workshop en in het weekend ga ik naar het oosten van Taiwan, Hualien. Wind Records heeft in een Boeddhistisch Ziekenhuis een workshop georganiseerd voor artsen en verplegend personeel om hen de edele kunst van klankmassage te leren. Er is daar ook een palliatieve zorg afdeling en er wordt mij gevraagd om die mensen te behandelen met klankschalen en wat ik zoal nog meer in de aanbieding heb om de levenskwaliteit van die mensen te vergroten.

Maandag daarna terug naar huis om de smachtende boekhandelaren te vergasten op mijn demonstraties met klankschaal en om mijn boek in hun zaak te signeren voor het koopgrage publiek.

U hoort nog wel van mij.

*Voor nu een lieve groet en tot plotseling,
Hans de Back*

Taiwan 15 juni 2008

Goede Morgen Kijkbuiskinderen,

Het was weer feest in Taiwan om meerdere redenen dan lekker weer, eten, massages. Deze keer kwamen al mijn geneugten des levens ruimschoots aan bod. Het weerzien van mijn geliefde Una zorgde ervoor dat de eerste zes weken vervuld waren van onbeschrijflijke passie, tederheid, gelukzaligheid en een gevoel van samen een zijn. Deze alles vervullende liefde heeft ons doen besluiten, dat wij zoveel mogelijk samen door het leven zullen gaan. We gaan trouwen volgend jaar 6 mei in Sri Lanka. We hebben voor Sri Lanka gekozen om familie perikelen te vermijden. Wanneer we in Holland zouden trouwen kan haar familie/vrienden er niet bij zijn zonder ze op hoge kosten te jagen en als we in Taiwan gaan trouwen kan mijn familie/vrienden er niet bij zijn om dezelfde reden, dus trouwen we in Sri Lanka zonder familie en vrienden. Het huwelijk wordt door beide landen erkend en geldig verklaard en het is een prachtig eiland om een huwelijksreis te maken.

Voor hen die nu ff een flinke borrel nodig hebben om het bovenstaande te verwerken, zal ik een korte pauze inlassen en met een ander onderwerp vervolgen.

Mijn nieuwe 4 Cd pack, waarop ik deze keer te beluisteren ben met begeleiding van een 6 mans band, solo, duo, trio & kwartet, is in Mei gelanceerd en door de pers en de fans goed ontvangen.

De naam die Wind Records voor deze 4 Cd box heeft bedacht is INFINITY OF BEAUTY . Tijdens de persconferentie werd mij gevraagd wat volgens mij beauty inhoudt.

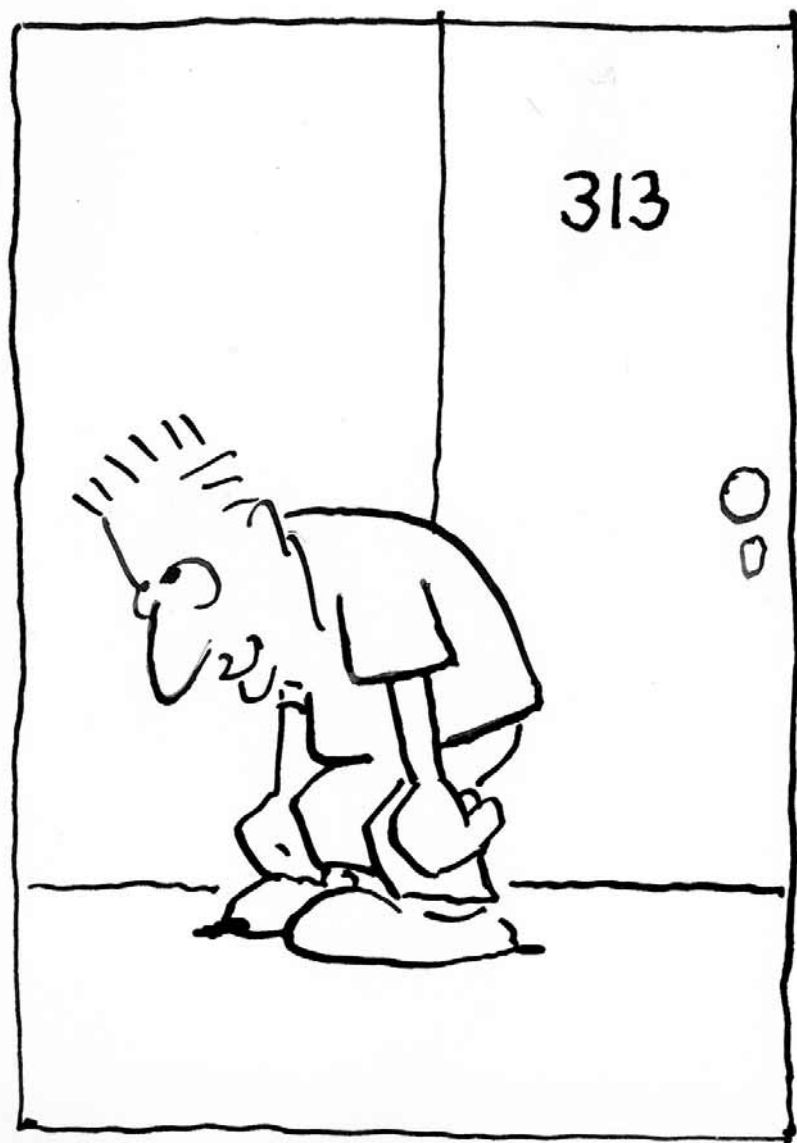
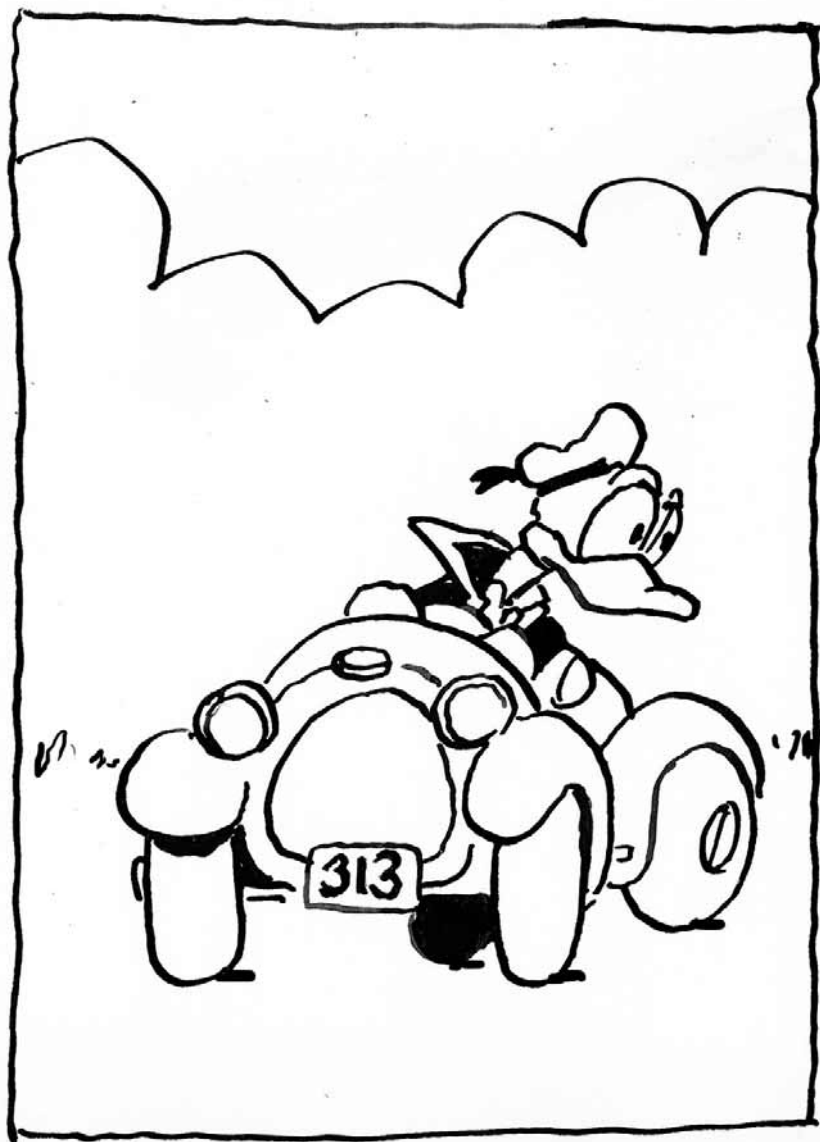
“ Een blik in de spiegel maakte alles meteen duidelijk Beauty ontstaat in de ogen en oren van de waarnemer, en verschilt per cultuur en traditie.”

De workshops, klankmassages, mini concerten en interviews werden goed bevolkt en zorgden ervoor dat er weinig vrije tijd overbleef. De nieuwe Spa in de bergen 'Adagio' is een waar feest om te vertoeven. Ontbijt, lunch en diner is warm, in feite zijn het 3 diners die energetisch zodanig zijn uitgebalanceerd, dat je de meeste energie opdoet tijdens het ontbijt en de lunch en het diner is afgestemd op een rustige avond en verkwikkende nachtrust. Tijdens het diner wordt er uitgelegd waarom

deze combinaties zijn gemaakt, dat alles vers en zoveel mogelijk biologisch is en kun je zelf nog wat blancheren. Ook een bezoekje gebracht aan een plaatselijke thee kwekerij en fabriek, die twee biologische theesoorten van hoge kwaliteit leveren. Omdat ze op een gunstige hoogte zitten (1300 meter) zijn er weinig schadelijke insecten voor de gewassen, dus behoeven ze geen agressieve verdelgingsmiddelen te gebruiken maar EM. Effectieve Micro-organismen.

De andere Spa in Taichung 'Dosha' is ook alles behalve een straf om te vertoeven. Tijdens de workshop uitgelegd dat er een simpele doch effectieve manier is om pijn op te heffen tot een draaglijk niveau en in de meeste gevallen geheel te laten oplossen. Nou, dat wilden ze wel eens meemaken en een jonge vrouw die een scooter ongeluk had gehad en sindsdien erge pijn aan haar heup had, was mijn proefbunny. Na ongeveer 4-5 minuten wrijven op verschillende door haar aangewezen plekken was de pijn weg. Enigszins verbaasd glimlachend stond ze op en constateerde dat de pijn geheel was opgelost en dat ze weer kon wiebelen, draaien, lopen en springen zonder angst voor pijn. Ze maakte een vreugdedansje tot groeiende verbazing van alle andere deelnemers, barste in tranen uit en vloog me om de hals. Opeens had iedereen wel ergens pijn en werd het komende uur zo'n beetje in beslag genomen door wrijfpartijen, waardoor ik als een soort magiër werd beschouwd die over mystieke krachten beschikte. Kortom, ik kan niet meer stuk. HIJ is weer onder ons (ik lig graag onder), het is maar dat je het weet. In het weekend voor mijn vertrek naar Thailand kennis gemaakt met de familie van Una. Ik kan met stokjes eten en goed masseren en heb de 'test' glansrijk doorstaan.

Voor volgend jaar ben ik uitgenodigd om in April een workshop klankmassage te geven in de Shaolin Tempel in China en twee concerten in Shanghai. Er zijn meerdere tempels die zich de Shaolin Tempel noemen, maar dit is de enige echte, waar alle martiale kunsten worden beoefend en gedoceerd. Ze zijn zeer secuur in hun selectie wie ze toelaten in de tempel, dus het is een hele eer om daar uitgenodigd te worden. Vervolgens enige workshops voor CanJune in Taiwan en andere Spa's, dan op naar Sri Lanka in Mei en van daaruit hetzij naar Thailand en/of Japan en terug naar Taiwan om een geschikt huis te huren waar we kunnen wonen en werken.

ZOEK DE VERSCHILLEN

Momenteel in mijn uppie in Thailand waar ik de eerste week heb kennis gemaakt met enkele Spa's en een ziekenhuis/-wellness center die interesse hebben in workshops klankmassage. Eveneens kennis gemaakt met twee bigshots uit Zweden, die een netwerk organisatie hebben die wereldwijd zo'n 2 miljoen mensen vertegenwoordigen. Ook zij zijn zeer onder de indruk van klankschalen en klankmassage, dus of ik maar zo vriendelijk wil zijn om -om te beginnen- aan ongeveer 100 mensen uit hun organisatie een workshop te geven in Zweden en vervolgens, na gebleken succes, elders in de wereld. HANS DE BACK GOES GLOBAL . Oftewel ikke gaat wereldwijdbeens.

Het befaamde Thai-Engels heeft weer tot lachwekkende versprekingen geleid. Het woord slow maken ze nog langzamer door er seloow van te maken; fright rice with shrimps wordt flai lai slim, excuse me wordt execute mie, en never mind veranderd in het nauwelijks herkenbare neh maaa.

Tijdens een Thaise massage legde de masseuse uit dat ze ook met haar eyebols ging masseren.

Ik was razend benieuwd hoe ze dat ging flikken. Ze was toegerust met een paar flinke bolle eyebols, maar volgens mij noemen ze die dingen toch anders, meen ik me te herinneren. Ik hou graag oogcontact ... Het lachen verging mij snel toen ze met haar ellebogen de massage voortzette.

En nu ben ik in Khon Kaen, het midden van Thailand, om mijn gebit voor verder verval te behoeden. Wegens enorm succes een kamer geboekt in het Kaen Inn Hotel en wat denk je, het is wederom kamer 313 geworden.

De 27ste vlieg ik terug naar Bangkok om er de eerste workshop te geven in de Spa het daarop volgende weekend en maandagnacht of dinsdagochtend 02.33 uur vlieg ik terug naar Holland.

Dat was het voor nu. Tot mijn genoegen geconstateerd dat Nederland heeft gewonnen van dat immer verontwaardigd arrogante Frankrijk met een afstraffer in de laatste minuut van de wedstrijd die de eindstand op 4-1 bracht. Ik ben niet zo'n voetbal fan, maar wel een voorstander van gerechtigheid en dat heeft gezegevierd.

Ik hoop dat de weergoden en godinnen u gunstig gezind zijn, waar u zich ook moge begeven; dat u omringt bent met geliefden en vrienden, goddelijke spijzen en dranken en dat u geniet van een goede gezondheid om dit alles met volle teugen tot u te nemen en geven.

*Hartelijke groet en tot plotseling,
Hans de Back*

Thailand 3 februari 2009

Goede Morgen,

Van 18 - 28 februari ben ik in Thailand geweest voor een driedelig bezoek.

Het eerste gedeelte betrof een deelname aan het World Health & Wellness Congres in Chiang Mai. Daar had ik nogal hooggespannen verwachtingen van.

De realiteit pakte echter geheel anders uit. De bedoeling was om de Thaise bevolking en mensen die werkzaam zijn in de zorgsector te laten kennismaken met allerlei vormen van therapie, alternatieve behandelmethodiek, diagnostiek, bewegingsleer etc. Het congres werd gehouden in het Empress Hotel en een toegangskaart voor de drie dagen was 9000 Baht, ongeveer 220 euro. Voor de meeste mensen in Chiang Mai een onbetaalbare zaak. Het was dan ook niet verwonderlijk, dat er slechts 43 bezoekers waren, waarvan het merendeel bestond uit verdwaalde buitenlanders, of in Thailand woonachtige westerse buitenlanders. Een ander opmerkelijk punt was -om het maar netjes te zeggen- een jonge heer uit Duitsland genaamd Georg Reiff. Een man van ongeveer 35 jaar die zich voorstelde als Kolonel Prof. Dr. Georg Reiff en die naar zijn zeggen 'Diplomat and Ambassador of Peace' is. Hij blijkt mede oprichter te zijn van dit congres. Een opgeblazen niksnut met de uitstraling van een pissebed, die door zijn dubieuze achtergrond het gehele congres twijfelachtig maakte.

Ik ben niet zo erg goed thuis in de verschillende rangordes van het leger, maar ik weet wel, dat het Godsonmogelijk is om het binnen 10 jaar tot kolonel te schoppen in het leger en tegelijkertijd nog gelegenheid te hebben voor studies, research en colleges die je de titel Prof. Dr. bezorgen. Op mijn vraag, of hij wellicht kolonel in het Leger des Heils is, werd met een sneer van diepe teleurstelling in mijn colle-

gialiteit en respect naar hem toe afgedaan. Ik heb hem duidelijk gemaakt, dat zijn aanwezigheid een belediging voor de integriteit en betrouwbaarheid van dit congres is en dat ik geen respect toon voor een oplichter die beweerd over universitaire graden te beschikken, terwijl hij ter nauwernood de avond B.L.O. met goed gevolg heeft doorlopen en dat hij blij mag zijn, dat ik hem niet publiekelijk ontmasker. Afijn, de stemming zat er meteen goed in en toen moesten de seminars nog beginnen. Verder eigenlijk niets opzienbarends te melden over het congres. Het is wel de eerste en tevens laatste keer geweest voor mij, dat ik geld investeer in zogenaamd netwerk, wat -behalve ergernis en gerelateerde verbazing- niets productiefs heeft opgeleverd.

Het tweede gedeelte van de reis voerde naar Bangkok, waar ik een workshop heb gegeven, een aantal demonstraties en individuele klankmassages. Op zich niets nieuws maar wel fijne en inspirerende ontmoetingen gehad.

Het derde gedeelte betrof een reis naar Kanchanaburi, de Wat Pho Luang tempel. De tempel wordt bevolkt door monniken en tijgers. Het begon allemaal met twee tijgerwelpjes die aangeboden werden ter verzorging, omdat de moeder neergeschoten was. Monniken zitten in een lastige situatie, omdat ze geen sociale dienstverlening mogen weigeren. Toch wel schattig, twee van die welpjes. Maar ja, ze blijven niet klein en op een gegeven moment volstaat melk niet meer. Andere dieren slachten om de tijgers te voeden was onaanvaardbaar, dus werden ze als volwaardige medebewoners behandeld en kregen vegetarische voeding. Tevens werd de drang naar bloed teruggedrongen. Na verloop van tijd werden er weer een aantal welpjes aangeboden en een tijdje later nog een paar, met als gevolg, dat er nu zo'n 20 tal vegetarische tijgers rondlummelen, die zo tam zijn, dat je ze als bezoeker mag aaien. Zo'n ervaring is uniek en wilde ik natuurlijk ook. Mochten de tijgers mij als een welkome afwisseling in hun dieet beschouwen, dan was het 'Love at first bite' geweest. Ze worden gelukkig goed en regelmatig gevoed en de middaghitte (37° C.) zorgde voor een lome en enigszins slaperige ontmoeting. Ik heb natuurlijk wel wat foto's laten maken.

Zoals je bemerkt, heb ik het er levend en heelhuids van af gebracht. Dat is natuurlijk een beetje teleurstellend, dus nog maar gauw een bezoekje aan de krokodillenfarm er aan vast geplakt. Helaas, ook dat mocht niet baten. Ik vrees, dat de cursus 'Omgaan met Teleurstellingen' eraan te pas moet komen. (en nu maar hopen dat die deze keer wel doorgaat)

Ik ben er weer tot eind maart, dan ga ik naar Taiwan, China, Sri Lanka en terug naar Taiwan, om eind juli getrouwd en wel naar Holland terug te keren, samen met Una tot begin november.

Una heeft een ander huis gehuurd in Taipei waar we in deeltijd kunnen samenwerken en wonen.

Het huis is wel wat duurder uitgevallen, maar het is in ieder geval een goede start.

Ik ga dus niet emigreren naar Taiwan, maar we gaan een soort van L.A.T. relatie aan met Taipei en Ypenburg.

Ik was vergeten om voor mijn vertrek naar Thailand de voicemail in te spreken en te vermelden dat ik tot eind februari niet in staat ben om deze telefoon op te nemen. De telefonische ellende viel gelukkig mee. Maar bij deze alsnog mijn excuses voor de nalatigheid.

Geniet met halfvolle teugen (dan duurt het lekker lang) van het leven en maak er weer een glorieuze dag van.

*Hartelijke groet,
Hans de Back*

Taipei 26 april 2009

Goede Morgen Landgenoten

Ik vertoef al weer bijna een maand in Taipei. Er wordt hard aan ons nieuwe huis gewerkt om er een woon/werkplek van te maken. De verbouwing heeft de ruimte omgetoverd in drie aparte ruimtes; een leefruimte oftewel privé ruimte, een massage ruimte voor Una om haar goddelijke massages in uit te kunnen voeren en een ruimte voor klankmassage, huiskamer concerten en workshops. Om het voor de burens acceptabel te houden moest er een geluidwerend verlaagd plafond in gemaakt worden en de muren voorzien van geluidisolerende panelen.

Omdat Una in een 1 kamer studentenappartement woont, moeten we alles opnieuw aanschaffen, zoals een bankstel, tv, keuken, wasmachine, computer, gordijnen, 3 airconditioners, een 2-persoonsbed, een professionele massagetafel en dan de kosten van de verbouwing erbij, dit alles heeft ertoe bijgedragen, dat mijn portfeuille aan een zorgwekkende vorm van anorexia lijdt momenteel. Gelukkig

had Una geld gespaard, anders hadden we het niet gered. Nog een paar dagen en dan begint de huwelijksreis. Op 2 mei vliegen we naar Sri Lanka en blijven daar tot 22 mei. Op 6 mei gaan we trouwen.

Als we eind juli terug komen naar Ypenburg, gaan er wel enige noodzakelijke veranderingen plaatsvinden. Die veranderingen zijn voornamelijk financieel.

Ik heb de afgelopen 10 jaar geen prijswijzigingen aangebracht, terwijl de omstandigheden daar alle reden toe gaven, nu heb ik twee huishoudens en twee monden te voeden en is het oude prijspeil onrealistisch.

Klank massage; tijdsduur 75 minuten wordt 110 minuten (je krijgt er nu een voetmassage en gezichtsmassage bij) prijs 80 euro.

Vietnamese massage; tijdsduur 90 minuten wordt 120 minuten, prijs 80 euro.

Oogtraining; tijdsduur en condities ongewijzigd, prijs 250 euro.

Workshops; tijdsduur ongewijzigd. Geen groepsles maar privé les voor 2 personen per workshop. prijs 150 euro per persoon per dag.

De wijzigingen zijn met ingang van augustus van kracht. Afspraken die in maart zijn gemaakt voor de periode augustus/december blijven ongewijzigd.

*“Fijn de Back, daar zat ik nou net op te wachten; een prijsverhoging ten tijde van recessie.”
Timing is altijd al een sterk punt geweest van mij.*

In augustus gaat er ook een nieuwe cursus van start; Kwantum Sjamanisme.

Handelend vanuit een verbinding met de diverse rijken; mensenrijk, dierenrijk, plantenrijk en mineralenrijk. Geen poespas, geen rituelen, geen dierenvellen en evenmin het uitstoten van mysterieuze klanken of bezweringen. Het is de bedoeling om je deelgenoot en wegwijs te maken in de krachten, mogelijkheden en capaciteiten van jezelf. Daarover later meer in details.

Tot zover mijn relaas als ongehuwd man. Ik weet niet of je dat zal merken met de e-mail, maar naar alle waarschijnlijkheid zal mijn volgende bericht na de huwelijks-voltrekking plaatsvinden en ben ik een geringd man. Ook niet gering toch?

Hartelijke groet, geniet van de lente in je tuin, je balkon of je binnenplaats (ook wel onderbroek genoemd).

*Hans de Back
www.hansdeback.com*

Sri Lanka 24 mei 2009

Goede Morgen Waarde Landgenoten,

Het eerste wat mij opviel, nadat we waren geland in Sri Lanka, is het chaotische verkeer. De rit per taxi van het vliegveld naar hotel Galle Face in Colombo wordt opgeleukt door vrolijk toeterende, links en rechts inhalende mede weggebruikers. Iedereen die zichzelf een beetje serieus neemt heeft een claxon op zijn voertuig, of dat nou een brommer, motor, tractor, busje, pick-up, vrachtwagen, tuk-tuk of auto betreft, dat doet er niet toe, als je maar lekker kan toeteren naar of tegen iedereen. Omdat de meeste auto's gesloten zijn en voorzien van airco en geluidsinstallatie, ben je als motorrijder min of meer gedwongen een kaliber vrachtwagenhoorn als claxon te nemen, anders horen ze je niet. Het was een klankrijk ritje van ongeveer een uur en volslagen betoeterd kwamen we in het hotel aan. Prachtig hotel trouwens en ideaal gelegen aan de kust met uitzicht op zee en een zoutwater zwembad. Een beetje dubbel op zou je zeggen, maar in zee kun je hier nauwelijks zwemmen vanwege de krachtige golven en de onder een dun laagje zand verborgen koraalrotsen, waar je als je geluk hebt alleen met lichte verwondingen mee weg komt. Indien je door een onverwachte golfslag onderuit gaat en op de rotsen terecht komt, dan kun je de eerstkomende tijd kennis maken met de exotische cuisine die het plaatselijke hospitaal te bieden heeft. De volgende dag per busje naar Tangalle, het uiterste zuiden van Sri Lanka. Een afwisselende rit van ongeveer 6 uur langs de kustlijn van het eiland. De cabana die we hebben gehuurd ligt aan het strand. Het is een efficiënt simpele ruimte met een hemelbed en aparte douche/toilet ruimte. Een waranda omzoomd de cabana. Het heerlijke geluid van de eeuwig doorademende golven, de prachtige zonsondergangen met regenboogkleuren, de sterrenpracht in de nacht met vuurvliegjes die als fladderende sterretjes het universum tot een soort driedimensioneel toneel omtoveren. Het goddelijke ontbijt met buffelmelk yoghurt en verse papaja, couveuse banaantjes, mango en ananas; voor de lunch verkozen we meestal een paar tosti's en het avondmaal bestond voornamelijk uit een soort nasi op z'n SriLankees met gebakken garnalen of een moot vis, soms een uit de kluiten gewassen red snapper. Overdag was het een beetje te heet om te zonnebaden, dus de eerste dagen van onze

huwelijksreis hebben we ons alvast wat geoefend in de edele kunst van het Mens-erger-je-niet. Wat wordt een mens daar bedlegerig van ...

De afwezigheid van verkeer, televisie, computer, spelletjes, boeken, MP3, DVD, en CD speler brengen een ongekende rust terug in het dagelijkse bestaan. De omgevingsgeluiden bestaan uit zeegolfslagen, krekeltjes, diverse vogels, een luie loei van een buffel, af en toe wat hondengeblaf van de aanwezige 3 honden en dat is het wel zo'n beetje. Als je interesse meer uitgaat naar disco, een dynamisch nachtleven, bars en of dope, ga dan lekker naar Ibiza, maar voor een huwelijksreis is deze plek ideaal.

6 mei was het dan zover. De huwelijksceremonie zal om 16 uur plaatsvinden. Om 13 uur kwamen de twee dames uit Tangalle met de make-up en de bruidsjurk met bijbehorende sieraden voor Una. De "make-over" duurde ongeveer 2 uur. Ik had in Thailand een wit gestreept pak laten maken met overhemd van dezelfde stof, een mengeling van Kasjmir wol en katoen. Lekker warm joh zo'n pak in de tropen ... De plechtigheid bestond uit het zingen van zegenende liederen door 4 zangeressen. Onder begeleiding van 2 drummers werden we naar een met bloemen versierde praalzetel geleid op het strand, onze duimen werden met een roze gouden draadje met elkaar verbonden en met water overgoten terwijl het draadje werd doorgesneden. Daarna mochten we bij elkaar de ringen om de vinger schuiven en onder een welgemeend I Love You elkaar trouw kussen. De liederen gingen nog enige tijd door en de ceremonie meester spleet met een goedgemikte klap een kokosnoot in tweeën, het-geen voorspoed en levensgeluk symboliseert. Daarna nog een fotoserie gemaakt bij de lagoon en toen snel weer uit de kleren, douchen en een gerieflijke sarong aan. Iedereen die aan het feest had meegewerkt werd uitgenodigd voor het diner. Wij werden apart gezet samen met de organisator van het hele feest en eigenaar van de cabana, de charmante Chamina en diens broer Amal. Amal zorgde meestal voor het ontbijt en de thee, Chamina -meestal Chammy genoemd- zorgde voor de organisatorische dingen en het avondeten. 's Avonds werd er een legende uitgebeeld door 2 dansers met begeleiding van 2 drummers. Het hele gebeuren nam ruim 2 uur in beslag. Er was een soort coulisse gemaakt van kunstig in elkaar gevlochten, gespleten bananenboomkernen, waarachter de dansers

zich konden voorzien van verschillende maskers met bijbehorende pakken en andere attributen. Het verhaal daar begrepen we geen snars van, maar de sfeer was om te smullen. Het uit voornamelijk familieleden bestaande publiek begreep het verhaal natuurlijk wel en was duidelijk hoorbaar en zichtbaar geamuseerd. Er is een dvd van gemaakt, want foto's maken van muziek en dans vind ik niet zo boeiend.

De mensen spreken met een soort speedy gonzales achtige snelheid zonder over hun gecompliceerde klankwendingen te struikelen. Het klinkt een beetje als die Indiase drumtaal.

Na enkele dagen hebben we een rondreis gemaakt en een natuurreservaat bezocht. In een open Landrover jeep konden we getuigen zijn van badende buffels, een kudde olifanten met jonkies met van dat guitige piekhaar, ooievaars, apen, herten, leguanen, zeearenden, stokstaartjes, diverse vogels in prachtige kleuren en de uitbundige pauwen. Ook hebben we de thee plantages bezocht, een heel apart gezicht die benevelde berghellingen die bedekt zijn met ontelbare theeplanten. Het lijkt een beetje op zo'n Japanse rolschildering. Op een avond werden we uitgenodigd om zeeschildpadden te spotten. Leek mij een beetje moeilijk om in het donker naar schildpadden te gaan zoeken; ze hebben geen zwaailicht of knipperlicht en maken geen geluid of verbinding met de kustwacht. Dat bleek dus helemaal niet zo moeilijk te zijn. Op een gegeven moment ontstaat er vanuit zee een geul van ruim een meter breed en 15 cm diep die in een beschutte plek tussen de struiken z'n eindbestemming bereikt. Daar ligt de hoogzwangere moeder een kuil te graven voor een ander, om er een tijdje later haar eieren in te leggen. Tijdens het eieren leggen mag je dichterbij komen en zie je een schildpad van ongeveer anderhalve meter lang en een meter breed liggen steunen en ploppen er met de regelmaat van de klok eieren zo groot als pingpongballen uit haar lijf. Dit duurt bij elkaar zo'n 3 uur en dan worden de eieren toegedekt en gaat de schildpad vermoeid doch voldaan terug naar zee. Het bleek een schildpad van ongeveer 40 jaar oud te zijn, dus nog een jonge dame.

4 dagen voor ons vertrek is de grootmoeder van Chammy overleden op 78 jarige leeftijd. De begrafenis vind binnen 3 dagen plaats. Het is een soort reünie van familieleden, er wordt gezellig bijgebabbeld, gegeten en gedronken en

de intimi wonen de crematie bij. Een dag voor ons vertrek is de ruim 28 jaar durende oorlog en terreur tot een einde gekomen. Het bleek, dat de Tamil Tijgers een van de best georganiseerde en bewapende terreur organisaties ter wereld was. Ze hadden zelfs de beschikking over een onderzeeër en een gevechtsvliegtuig, diverse tanks en zelfgemaakte mortieren. Via afpersing en met de dood bedreigen van familieleden zijn ze zo rijk en machtig geworden. Het was een compleet gekkenhuis in de steden. Iedereen was uitzinnig, gaf eten weg aan passanten, overal en op alles was de nationale vlag zichtbaar. Een opluchting voor alle mensen en waarschijnlijk een opbloei van de economie.

De laatste dagen doorgebracht bij Mieke Kooistra en haar man Guy en dochter Ted in Colombo. Dankzij Mieke en haar vriendin Caroline zijn we bij Chammy terecht gekomen, anders waren we in zo'n achterlijk hotel beland die een prijspeil hanteren waar je U tegen zegt. De bruidssuite was 290 US dollar per dag. Op mijn vraag of dit inclusief ontbijt voor twee personen is, "Oh, u bent met z'n tweeën, dan kost de suite 350 dollar". (???) Natuurlijk ben je met z'n tweeën in een bruidssuite, oelwapper, maar dat betekend dat die 60 dollar in feite voor het extra ontbijt zijn. Een prijzig croissantje. Het diner bij kaarslicht voor twee personen slechts 280 dollar. En het dan raar vinden dat je tegen zo'n aanbod nee zegt. Nu hadden we nog wat geld over om te winkelen in Colombo en dat hebben we dan ook gedaan.

De internetverbindingen verliepen zeer traag of helemaal niet in Sri Lanka, vandaar de wat late berichtgeving. We zijn nu weer terug in ons nieuwe huis in Taipei. Ik zal trachten deze mail te voorzien van enige foto's.

Mede namens mijn vrouw, wens ik u een smakelijke voortzetting van deze dag en hopen u in levende lijve te mogen begroeten in ons stulpje in Ypenburg als we terug zijn van onze tournee in augustus.

*Hartelijke groet en tot plotseling,
Hans de Back*

Kaohsiung, 22 juni 2009

Goede Morgen Droogsurfers op digitale golven,

We waren uitgenodigd om in Kaohsiung een 5 daagse workshop klankschalen massage te verzorgen. Geen probleem. Kaohsiung is een grote havenstad in het zuiden van Taiwan. Het is er op een gemoedelijke manier bedrijvig. Uiteraard zijn er overal waar je kijkt eetgelegenheden van verschillende culturen. Een lekkere Hollandse hutspot zul je er niet aantreffen, maar voor de rest kun je het zo gek niet bedenken of het is er. Als het kan zwemmen, dan hebben ze het op hun menukaart staan en weten de Chinezen/Taiwanezen wel te vertellen waar het goed voor is en in combinatie met wat. Aan visspecialiteiten restaurants geen gebrek natuurlijk in een havenstad en alles spartelvers. Verder staat Kaohsiung bekend om z'n mooie parken en meren, een grote dierentuin, culturele attracties, tempels, rondvaarten met boten vergelijkbaar als die in Amsterdam, en een gigantisch shopping centrum van 85 etages. Als je daar niet kunt slagen, dan kun je verder wel vergeten.

Het centrum waar we uitgenodigd waren word geleid door een heel charmante bevallige dame van 43 jaar, die nota bene nog vrijgezel is ook sinds drie maanden. Onvoorstelbaar.

De mede organisator is een jonge man die ssssljssjt en een beetje ha-ha-hakkelt. Dat voegt weer een hele nieuwe dimensie toe aan de toch al zo moeizame Chinese taal. Er waren 12 deelnemers. De workshop verliep naar ieders tevredenheid.

Ook kennis gemaakt met de organisatoren van het China tournee. Een aardige bescheiden man en een vriendelijke wakkere vrouw. Hij is tevens een beroemd schilder van Kwan-yin afbeeldingen in diverse stijlen en fotograaf van beroemde tempels en pagodes. Zijn vrouw is tevens organisatrice en presentatrice van een kunst & cultuur programma op TV. Een ander echtpaar, waarmee ik ga samenwerken is een jonge man van eind 20 die de Shaolin opleiding heeft gedaan en een school in martiale kunst runt in Taipei, samen met zijn vrouw, die voornamelijk de organisatorische kant voor haar rekening neemt. Het is de bedoeling, dat we samen een voorstelling verzorgen van ongeveer een uur in Shanghai voor hoger opgeleid tuig aldaar.

Terug in Taipei hebben we kennis gemaakt met een andere bevallige charmante jonge dame, die les geeft in Gurdjieff Movements en de wervelende Sufi dans. De movements zijn erop gericht, dat je de drie centra -je intelligentiecentrum, je gevoelscentrum en je bewegingscentrum- met elkaar laat samenwerken middels ogenschijnlijk simpele oefeningen en handelingen, tot dat je probeert om ze na te doen. Binnen no-time zit je totaal gefrustreerd te prutsen, terwijl zij met een grote smile op haar lieflijke gelaat de handelingen foutloos en als vanzelfsprekend herhaald. Na een kwartier ben ik in staat om mijn gepruts te laten plaatsmaken voor de juiste handelingen, zij het met uiterste concentratie. Als je dan net een beetje opgelucht ademhaalt, komt de volgende stap en zit je weer opnieuw te prutsen het komende kwartier. Wat een secret is dat zeg, die Gurdjieff. Maar mij maak je niet gek, want dat ben ik al jaren, daar heb ik Gurdjieff niet voor nodig.

Una is op haar gemak de behandelkamer waar ze binnenkort massages gaat geven, aan het ontdoen van dozen met allerlei kleding en boeken die nog uit haar oude huis komen, waarvan de inhoud gewassen en/of nagekeken moet worden. Dat is toch nog een flinke kluit, maar ze heeft inmiddels de elektrisch in hoogte verstelbare professionele massagetafel besteld en die wordt maandag afgeleverd, dus dan moet de klus geklaard zijn.

Ik ga mezelf nog even een tijdje plagen met wat Gurdjieff movements en wens u allen een hele prettige voortzetting van deze dag.

*Hartelijke groet en tot plotseling,
Hans de Back
www.hansdeback.com*

Taipei 29 november 2009

*Goede Morgen Waarde Landgenoten,
Mede namens mijn Vrouw wil ik u mijn dank betuigen voor de hartelijke en spontane wijze waarop u er mede voor heeft zorg gedragen, dat ons verblijf in Nederland in spirituele, vriendschappelijke, en in economische zin of*

anderszins als een warm welkom werd ervaren, en we hopen u gedurende de periode 20 februari tot 31 mei met onze vriendschap, enthousiasme en kwalitatief hoogstaande aanbod wederom ruimschoots van dienst te zijn. I thank you from the bottom of my heart, and also from my wife's bottom.

Ik hoop dat u inmiddels geen sombrero nodig heeft ter bescherming tegen de Mexicaanse griep. Gewoon wat uien strooien in de een of andere hoek i.p.v. pepernoten, dan zwijn je wel door die varkensgriep periode heen zonder ziekteverzuim.

Op vliegvelden zijn mond en neus beschermingsmaskers geen uitzondering meer. Ook de vliegtuigen worden voor het landen ff ontsmet in opdracht van de Indiase autoriteiten. Er komen dan aan weerszijden van het vliegtuig twee stewards met ieder twee spuitbussen in de hand, die ter hoogte van de bagagevakken links en rechts gedurende de wandeling door het gehele vliegtuig worden leeg gespoten. "Is niet schadelijk voor de gezondheid" wordt nog gauw bevestigd, voordat iedereen aan het gezicht onttrokken wordt vanwege een mistwolk die ongeveer twee minuten blijft hangen. Alsof ze een zwerm wc eenden hebben losgelaten in die kist. Wat een lucht ... Afijn, volkomen chemisch gereinigd stappen we uit het vliegtuig. Nou begrijp ik waarom al het grond personeel met een mond- en neus beschermingsmasker rondloopt, als er ineens een kudde wc eenden uit zo'n vliegtuig stapt ...

Delhi; de eerste indruk doe je op in het verkeer, wanneer je vanaf het vliegveld naar het hotel wordt gereden per 4-wheel drive Toyota. De bestuurder heeft zo'n irritante 3-tonige claxon laten plaatsen, die bij elke indruk ongeveer 15x tiedeloe-tiedeloe-tiedeloe in een snel tempo laat weerklinken. Als we het hotel bereiken, heeft hij het wereldrecord toeteren op de lange baan verbeterd. Maar hij is helaas niet de enige. Een ware kakofonie aan toeters, bellen en van die venijnige Italiaanse 2-tonige enigszins vals klinkende maar wel keiharde claxons. Wat een zwakzinnigen. Zelfs voor een automatisch geregeld elektronisch stoplicht staan ze met z'n alle om het hardst te toeteren, alsof daardoor de kleur spontaan op groen zou springen. Wanneer die mensen hun ogen, reflexen en hun hersens wat intenser zouden gebruiken i.p.v. hun toeters en

bellen, zou Delhi een aanmerkelijk rustiger en relaxtere plaats zijn.

Als ik dat vergelijk met Taipei, ook geen lullig dorp met zo'n 11 miljoen inwoners; daar hoor je nagenoeg niets, behalve natuurlijk de geluiden van de motoren. Daar glijden de mensen als alen langs mekaar, elkaar links en rechts inhalend, maakt niet uit. Iedereen is alert en geeft elkaar de benodigde ruimte zonder geschreeuw, getoeter, getreiter, opgestoken middelvinger of andere universele mudra's.

Voor de klankschalen liefhebbers in Taipei, de benodigde klankschalen ingekocht. Een eitje ... voor een karweitje. Het samenstellen van 17 pentatonische sets kleine klankschalen -van 10 schalen per set- is ff andere koek. Uit ongeveer 3000 klankschalen moet je dan de juiste klankcombinaties zien te distelleren en samen te stellen. Dat begint verdacht veel op werken te lijken. Maar goed, binnen een week was de klus in z'n geheel geklaard. Volgende week gaan de pakketten de deur uit, op naar hopelijk tevreden klanten.

Met Malaysia Airways naar Taipei gevlogen, nou ja gevlogen... eerst een tussenlanding in Kuala Lumpur met een wachttijd die opliep tot 8 uur, toen nog een tussenlanding in Borneo en van daaruit naar Taipei. Wie vliegt er nou van Borneo naar Taipei, dacht ik nog met mijn Hollandse recessie hoofd. Een volle Back, zowel de economy- als business class stamp vol. Op de kop af 24 uur later geland in Taipei. Afgevallen en aangekomen in Taipei, alwaar ik door mijn Vrouw met de limousine werd afgehaald. Het was een Mercedes Benz 600 nog wat. Zo'n vette ietwat langere versie. Wat een car is dat zeg. Geruisloos en gelukkig zoefden wij huiswaarts. Over het wel en eventuele wee in Taipei later meer.

*Voor nu groet ik u met een diepe buiging,
zoals u dat van mij gewend bent.
Hans de Back*

Taipei, 2 januari 2010

Goede Morgen en een Zaligmakend, Verlangens Vervullend 2010 gewenst.

Eigenlijk is het elke dag hier een beetje kerstsfeer, wat de enorme hoeveelheid aan verlichting betreft. De meesten hangen verticaal langs de gebouwen, de een wat groter dan de ander, in diverse kleuren. Sommigen hebben er zo'n zenuwachtig heen-en-weer flikkerend kader van gekleurde lichtjes omheen laten plaats. Anderen hebben alleen een soort van waaier met harmonisch ritmisch gekleurde lampen die in verschillende kleuren, verspringend aan en uit gaan in verschillende varianten: vanuit het midden naar buiten toe waaierend, van boven naar beneden, knipperend, kortom, straatverlichting is nagenoeg overbodig. Voor de door rendieren voortgetrokken arrensleden vol met cadeautjes, vriendelijk verleidende kerstmannen om hier je inkopen te doen, uitgedoste kerstbomen of al dan niet levende kerststaltes ben je in Taipei op het verkeerde adres. Kerstbomen blijven gelukkig staan waar ze horen; in het bos. Kerstmannen zijn er van karton, Levende of nagemaakte kerststaltes zie je hier niet, misschien dat je er een in een kerk aantreft, maar ik ben geen kerkganger. In de huizen tref je geen kerstsfeer aan, wel in winkels en restaurants, zij het in sterk gereduceerde mate. Als een winkel een kerstboom heeft versierd, dan is het een plastic boom met overigens mooie en goed gedoseerde versiering. Geen volgestouwde 'gezellige' overdaad. Kerstdagen zijn hier geen officiële feestdagen. Kalkoenen kunnen hier overigens met een gerust hart vertoeven. In tegenstelling tot hun Amerikaanse soortgenoten is er voor hen hier nog wel leven na de kerst.

Oud en nieuw is ook volslagen anders. De westerse kalender is een leuke meevaller voor de Taiwanese, die hun een extra vrije dag opleverde. Het Chinese Nieuwjaar valt dit maal op 14 februari. Dat verloopt van jaar tot jaar, maar het is altijd medio februari. Nu geen geknetter van rotjes, donderslagen, duizendklappers, gillende keukenmeiden, maar wel een uitbundig siervuurwerk van ongeveer 5 minuten, waarbij het grootste gebouw ter wereld, the 101 building, dienst doet als siervuurwerkdrager. In die 5 minuten krijg je een vuurwerk en lichteffect show te zien, waar je alleen maar

de hele tijd "aaaaahhhh", "woooow" van zegt en hoort. 101 etages rondom in een zee van licht en wegspattende kleurenpracht en natuurlijk een grande finale, waarna de tekst HAPPY 2010 over de lengte van het gebouw zichtbaar wordt en de siervuurwerkshow afsluit. Geen laveloos lallende kleffe mensen die je willen kussen. Er heerst een stemming van blijdschap, innigheid, tederheid en voldoening en die sfeer waaert na afloop uiteen en reist mee in de richtingen waarin de mensen zich verplaatsen; de belofte van een voortzetting van dit goede begin in zich uitdragend.

Zoals gezegd, 14 februari is het voor China en Taiwan pas echt Nieuwjaar, het jaar van de tijger dan zullen de tafereelen en de sferen aanmerkelijk uitbundiger zijn, waarbij ook de burger zijn of haar invulling van een goede start van het nieuwe jaar zal laten blijken.

Voor nu wens ik u een gepassioneerde en gezonde voortzetting van dit prachtige nieuwe jaar.

*Lieve groet,
Hans de Back*

Taipei, 14 februari 2010

Goede Maorgh Waerde Landgeneuten,

Op de nacht van 13-14 februari was het dan zover. Oud en nieuw in Taipei. Dit jaar vielen twee heugelijke dagen samen: Valentijnsdag en Chinees Nieuw Jaar. Het is gebruikelijk, dat men op oudejaarsavond of nieuwjaarsdag op familiebezoek gaat. De getrouwde dochter gaat eerst naar de familie van haar man en twee dagen later gaan de dochters op bezoek bij hun ouders. Op oudejaarsavond stond er een feestelijke maaltijd klaar ten huize van de ouders van Una. Ook lag er een heerlijke gebakken vis te wachten om genuttigd te worden, maar die werd niet opgegeten want in de Chinese taal komen de karaktertekens van vis overeen met die van overvloed, eindeloosheid, altijd genoeg voor later. Dus die vis lag daar heerlijk symbool te zijn. Er werd ook rijkelijk getoost met een keuze uit single malt whisky, wijn, bier of een likeurtje uit de streek van maar liefst 85 procent. Ik heb het bij de single malt gehouden. Niet slecht ... die bodem. En zo werd het een vrolijke avond. Voor dat we terug naar huis

gingen, werden er over en weer rode enveloppen met inhoud aangereikt.

Om ongeveer 22.30 uur per taxi terug naar huis gereden in afwachting van een overweldigend geknal en geknetter om 24.00 uur, want die Chinezen weten wel wat vuurwerk is, met hun 1000 klappers, donderslagen, en wat er zoal weg te knallen valt. Wat ook tot de gebruiken behoort is het verbranden van kleine brandbare dingen in een ijzeren soort prullenbak met aan de zijkant rondom gaten. Dat fikt ook behoorlijk. Dit doet me ff denken aan een definitie van duidelijkheid : een pyromaan die z'n hondje Fikkie noemt.

Om 00.00 uur van het nieuwe jaar kon je links en rechts wat geknal horen, een enkele duizend klapper en een kwartier later was het weer rustig. ??? Zoiets had ik wel verwacht als ik in een bejaardenhuis zou wonen, maar wij wonen in een studentenwijk met een dag- en avondmarkt, honderden winkeltjes, stalletjes en eetgelegenheden. Ik voelde me eigenlijk een beetje belazerd. De volgende dag waren de straten vrijwel uitgestorven; her en der lagen er wat rode snippers van het vuurwerk, maar over het algemeen waren de straten schoon te noemen. Elders in het land zijn er wel wat huizen in vlammen opgegaan door onhandig gedoe met vuurwerk en op de landelijke nieuwszender werd o.a. melding gemaakt van een buffel die allerlei om hem heen geparkeerde scooters omgestoten, bescheten en sommige vertrapt heeft, omdat de eigenaar van de buffel zo slim was het beest tijdelijk op een binnenplaats vast te binden aan een lang touw voor de broodnodige bewegingsvrijheid, maar waar ook tientallen scooters rondom heen geparkeerd stonden, vlak voordat het afsteken van het vuurwerk ging beginnen. "Bedank he buurman, en jij ook een Gelukkig Nieuwjaar."

De Taiwanese 'Tina Turner' heeft een nieuwjaarsconcert gegeven. Haar naam is O Yang Fe-Fe. Ze is al 40 jaar in het vak en ziet er nog even betoverend uit als toen ze bekend werd als zangeres. Het is ook zo'n kleine niet stuk te krijgen brok sex-energie. Ze is al bijna 70 maar je schat haar hooguit 40 jaar en dat zonder plastische chirurgie, botox of andere nep schoonheid.

En dat was het dan. Veel mensen zijn nu op familiebezoek elders in het land of op vakantie. De Nieuwjaars vakantie is ingegaan en vanaf 22 februari is het weer het van oudst bekende gekkenhuis in Taipei met z'n verkeersdrukte, drommen mensen in de straten, verkopers met megafoon

die hun waren aanprijzen terwijl ze door de zijstraten rijden, de kakofonie van verschillende geurtjes uit de huizen, stalletjes, eetgelegenheden, riool, etc. Nu is de stad in een soort winterslaaptoestand gedompeld. Enkele winkeltjes zoals de 7eleven zijn open om de achterblijvers niet te laten verhongeren, maar het merendeel van de winkels, marktjes, stalletjes en eetgelegenheden is nu gesloten.

19 februari om 20.00 uur vliegen we de lucht in om de volgende ochtend 05.55 uur veilig en wel te landen op Schiphol, dus kunnen we nog een paar dagen van een ongewoon rustig Taipei genieten.

Weer eens wat anders.

En van 20 februari tot 20 mei zijn we in Ypenburg, m.u.v. 1-11 maart, dan zijn we in Groningen.

Graag tot ziens in het nogal frisse Holland.

Het schijnt, dat ik eerst een wak moet hakken om bij m'n veurdeur te kunnen komen, maar dat maakt niet uit, wij zijn het zonnetje aan huis, dus met die vrieskou zal het snel gedaan zijn als we eenmaal terug zijn.

*Grote Groeten en graag tot een voorspoedig weerzien,
Hans de Back*

www.hansdeback.com

Taipei, 23 juni 2010

Goede Morgen Waarde Landgenoten,

Voor de sportliefhebber met veel vrije tijd zijn de gouden tijden weer aangebroken. FIFA voetbalwereldbeker wedstrijden, Tour de France, Wimbledon (tennis), US Open (golf), Baseball toernooien en de in belangstelling toenemende Skateboard wedstrijden op wereldklasse niveau.

U ziet het, ik heb tijd om televisie te kijken. Er zijn hier 3 film zenders; een classic met jaren 40-60 films, MGM met jaren 70 films en een andere met jaren 80-90 films. De overige filmzenders laten voornamelijk Japanse, Koreaanse of Chinese films met Chinese ondertiteling zien, dus daar wordt zelden door mij naar gekeken. Verder heb je een giga aanbod aan soapseries met allemaal dezelfde thema's: drama, intrige, ruzie, slaan, huilen, verzoening,

huilen en dan weer op naar het volgende drama. Dodelijk vermoeiend en voorspelbaar, waarin iedereen hyper gevoelig reageert op elkaar en als je dat dag in dag uit voor je kiezen krijgt op 12 verschillende zenders, dan kan de misvatting erin sluipen, dat dit normale omgangsvormen zijn en daardoor gemakkelijk voor adoptie in aanmerking komen. Uiteraard heb je ook de Taiwanese versie van TMF en MTV en een voornamelijk klassieke muziek zender, een aantal actualiteiten, beursberichten en lokale zenders, een paar lolbroekerige spelletjes zenders waar de geluidstechnicus constant doorheen zit te mixen met cartooneske geluiden, Boeddhistische zenders, natuur, techniek en cartoon zenders en een vegetarische zender. Jawel, vegetarische TV, dat kennen jullie niet. De presentatoren/trices zijn van vlees en bloed, dat wel, en af en toe een bakvis, maar vegetarisch. Er wordt een nadrukkelijk bijna religieus beroep gedaan op het gevoel voor mededogen en vanuit een ecologisch standpunt komen daarbij milieuvriendelijkheid, broeikaseffect, de hele ellendige mikmak goed gefundeerd aan bod. Een initiatief van de zogenaamde Supreme Master Ching Hai. Een in fleurige gewaden en mantelpakjes geklede dame, die aldus uitgedost verschijnt op plekken waar zich een ramp heeft voltrokken om de mensen te helpen aan geld, voedsel, kleding, EHBO, e.d., omringt door levensgrote affiches met haar afbeeldingen erop, want iedereen moet wel weten aan wie ze al die gulle gaven te danken hebben. Zij zit daar ook maar uit te delen van andermans donaties, maar goed, ze deelt die in ieder geval uit. Ze houdt lezingen voor volgelingen, op een niveau waar je in Nederland nog geen bejaardensoos mee gevuld krijgt, voorzien van humoristische anekdotes waar je spontaan van gaat nagelbijten. De initiatieven, donaties, het verspreiden van informatie over de nadelige gevolgen van overproductie en consumptie van vlees en vis, allemaal prima, maar die lezingen doen enorm veel afbreuk aan de geloofwaardigheid van hetgeen ze wil uitdragen. Ik ben dan toch geneigd om te denken, wil ik ook zo door het leven gaan met die klamme humor en 'inspirerende' lezingen op avond BLO niveau. Nee dank u.

Ik wil dan toch wel een vegetariër met ballen zijn.

We hebben een heuse blender gekocht en zijn al een tijdje aan de rauwe voeding, correctie, ik ben al een tijdje voornamelijk aan de rauwe voeding. Una vind het als vervanger

van een ontbijt prima, maar de lunch en avondeten moeten warm zijn voor haar. Ik kan het ontbijt en de lunch wel rauw kiezen, maar het avondeten rauw is wat problematisch. Volgende week gaan we voor 9 dagen naar Kaohsiung in het zuiden van Taiwan en dan komt er van het rauwe eten niets terecht.

Het weer is momenteel om te huilen. De hele maand juni komt de regen met bakken naar beneden hier, met stortbuien van 12-16 uur per dag. Af en toe een dagje droog en bloedheet 34° C. Dan denk je, he he gelukkig, dat hebben we ook weer gehad en de volgende dag verzuip je zowat op straat. De rioleringen kunnen het gelukkig wel aan allemaal, maar in de berggebieden is de situatie droevig; wegen zijn gevaarlijk door wegglijdende rotsen en modder dat is blijven steken op een verbindingsweg en bij voorkeur vlak na een scherpe bocht, rivieren die buiten hun oevers treden, bruggen die onbegaanbaar worden. Kortom klinkklare ongein.

Met de werkzaamheden is het nu nog erg rustig. Ik ben daarom maar zo vrij om verder te schrijven aan mijn boek over oogtraining. Op 8 juli is onze toko in Taipei precies een jaar open en dat vieren we met een voordeelaanbieding van onze massages. Bij reservering van twee massages ontvangen ze 20% korting, de eerste 10 een prachtig handmatig vervaardigd halssieraad, gemaakt door glaskunstenaar Jakobine von Domming (met dubbele punt op de o, maar dat kennen ze niet op de toetsenborden in Taiwan) www.Si02glas.nl, of een T shirt met het logo van The Health Angels, geprint op de rugzijde. Dan wil het wel weer druk worden. Het zijn net Hollanders die Chinezen wat dat aangaat.

Met ons en met de gezondheid gaat het gelukkig goed en we hopen dat het met jou ook goed gaat en je in een Hollands welvarende gezondheidstoestand verkeert.

*Hartelijke groet en tot plotseling,
Hans de Back*

Beijing, 13 september 2010

Goede Morgen Waarde Beeldbuis Kluisteraars,

De verschillen in dialect tussen Taipei, Taichung of Kaohsiung vallen mij niet zo op, wel het Taiwanees, dat klinkt weer anders, iets zangeriger en af en toe wat Portugese klanken er tussen. Beijing heeft een hele andere specifieke klank; veel ssjuh en uhhhr klanken in het taalgebruik. Het klinkt mij als bekakt agrarisch in de oren. Omdat we ons beide moeten bedienen van de Engelse taal en we daar nog geen gemak in hebben gevonden, leidt dit nogal eens tot ergernis en wrijving. Gelukkig bestaat er nog zoiets als lichaamstaal en die doet wonderen. Ik lul wat af in die lichaamstaal, Godallemachtig.

We hadden te weinig vrije tijd om veel van de stad Beijing te zien. Een bezoek aan het voormalige keizerlijke paleis is onontkoombaar. Een gigantisch complex met allerlei verschillende verblijven. Wat mij natuurlijk weer meteen opviel, was het verschil in bestrating; vanaf elk gebouw is er in het verlengde van de trappen een brede rij met glad gepolijste stenen van 1 meter bij 1 meter, drie rijen breed voor de keizer en zijn gevolg, dan een rij met wat ruwere maar toch mooie stenen aan weerszijde ervan voor de hogere functionarissen en daarnaast gewone stenen voor de soldaten en het personeel. Het paleis waar de keizer voornamelijk vertoefde is aan de onderzijde voorzien van een ingewikkeld gangenstelsel en een dubbele bodem van een soort graniet, om onverlaten die het waagden om de keizer te besluipen via het graven van een tunnel, te ontmoedigen. Er is een gebeeldhouwde steen van 29 meter lang, 6 meter breed en ongeveer 40 cm dik aan de linkerkant van de buitentrap, die vanuit een andere provincie is gesleept naar het paleis toe. Het gevaarte weegt zo'n 200.000 kilo en is gedurende de winterperiode versleept, zodat de wegen bevroren zijn en het mogelijk is voor ossen en paarden om een dergelijke zware last voort te trekken. Aan de tegenoverliggende zijde van het paleis ligt nog zo'n gebeeldhouwde steen, maar die is wat korter, slechts 16 meter. Het is niet toegestaan om de verschillende vertrekken te betreden, je mag wel door de ramen kijken. Ik heb voor de korte route gekozen van 2 uur. Je kan ook voor een halve en hele dag een rondleiding krijgen. Daarna uiteraard Peking eend gegeten in restaurant DADONG; het restaurant bij uitstek voor eend- en vis-specialiteiten. Dat is echt een feest. Vanaf de ingang kan

je zien hoe de eenden bereidt en 'gelakt' worden, dan hangen ze ff in hun dooie eentje aan de haak om vervolgens in een van de ovens te verdwijnen. Dan worden ze stuk voor stuk gekeurd door de chef kok, die naar de kleur kijkt en de geur opsnuift. Indien OK bevonden worden ze op een verrijdbare tafel -vergezeld van een kok- naar je tafel gereden, aldaar in perfecte stukjes gesneden en opgediend. Gemiddelde omzet bij Dadong is 400-600 eenden per dag. Zonder afspraak moet je veel geduld hebben om een tafel te krijgen, maar je geduld wordt ruimschoots beloond.

We waren uitgenodigd bij SUMMA Spa, een opleidingsinstituut in aromatherapie, massage en aanverwante zaken. Wat CanJune is voor Taiwan, dat is Summa voor China; top kwaliteit in alles wat ze aanbieden. Met de eigenaresse en haar man na de workshop uit eten gegaan in een restaurant waar de specialiteit schaaap is. Ongelooflijk lekker op verschillende wijze gekruid; Noord Afrikaans, Chinees, Arabisch, Australisch met passende groenten en bijgerechten.

Ook nog een bezoekje gebracht aan 'Lovers Lake', een groot meer met rondom veel bars en winkeltjes en wat schaars verlichte laantjes langs het water, waar geliefden hand in hand dartelen, dansen, vluchtig kussen, lachen of dromerig over het meer uitkijken. In een van de winkeltjes een prachtig beeld gekocht als cadeau voor Una.

Terug in Taipei ff snel een broodje kip eten. De broodjes zijn zacht, langwerpig en zeer royaal belegd. Om het geheel een beetje bij elkaar te houden, zijn ze zo vriendelijk om er houten cocktailprikkers in te stoppen, die vanwege de dikte van het broodje geheel aan het zicht worden onttrokken. Je neemt nietsvermoedend een flinke hap en dan doemen er visioenen op van een cursus voodoo voor dummy's, als zo'n venijnig prikkertje zich in je tandvlees boort. Dat overkomt je 1 keer, maar toch treffen.

24 September ga ik voor 4 dagen naar Bangkok en vanaf de 29ste ben ik weer thuis tot 24 maart.

Ik hoop u aldaar weer met een diepe buiging te mogen begroeten.

*Hartelijke groet,
Hans de Back*

Beijing - Taipei, 21 september 2010

Goede Morgen Waarde Landgenoten,
Nog enkele details die me opgevallen zijn.

Zowel in Taiwan als China heb ik een paar mensen behandeld, die rolstoel behoeftig waren. Vrolijk gestemde maar niet geforceerd of nagemaakt vrolijke mensen heb ik getroffen met een zeer flexibele geest. Een van hen, een jonge vrouw was het ene moment als een actrice van een stomme film; teatraal en op een humoristisch overdreven manier dramatisch en even later spitsvondig en alert als een spirituele coach en dan weer gewoon een speelse alledaagse jonge vrouw. Heerlijk! Ze bewoog zich voort in een sportrolstoel, waarvan de grote wielen enigszins schuin naar buiten gericht staan t.o.v. de zitting en daardoor een snelle wendbaarheid hebben, de kleine wielen waren voorzien van gekleurde led lampjes, die aanflikkerden als de rolstoel in beweging werd gebracht. De firmanaam van de rolstoelfabrikant vond ik nogal gewaagd: KARMA. Er is als argument geen speld tussen te krijgen, maar toch.

Een andere eetgelegenheid waar we uitgenodigd waren in Beijing, had behalve heerlijk voedsel ook entertainment: 3 prachtige dames die klassieke Chinese muziek speelden en ieder gekleed waren in een fraaie strakke jurk met een split tot boven het dijbeen, en een heel laag rugdecolleté. Heel spannend en je ziet toch niks wat je niet mag zien in het openbaar. Ze speelden overigens zeer verdienstelijk. Dan een danser, die telkens een ander masker voor zijn gezicht tovert, met een snelheid en gemak, dat je maar beter niet met je ogen kan knippen, want dan mis je een paar maskers. Een goochelaar die voornamelijk kaartentrucs had maar ook een interessante geld wissel truc; hij kon in een handomdraai een briefje van 100 veranderen in tien briefjes van 1000. (Je zal zo'n trucje bij een bank flikken als je geld gaat wisselen, die worden hartstikke gek) Een zanger die Chinese levensliederen zingt. Wat mij opvalt, is dat zogenaamde levensliederen - waar ook ter wereld- altijd vertolkt worden door mensen die een sentimenteel timbre in hun stem hebben, gevoelige onderwerpen in de tekst aandikken door die passages met een overslaande stem te zingen en zo'n soort Jordaans langzaam golvend galmende eindklank aanhouden bij elke zin. Niet mijn smaak. En ten slotte een 'slangenvrouw'. Een

jonge dame die op een bijna griezelige manier lenig en sterk is en een lichaamsbeheersing laat zien waar je jaloers op wordt; zich in alle onmogelijke bochten en posities kan manoeuvreren en vanuit die benarde positie in staat is 5 bordjes, ieder op een stok, te laten draaien. Ongelooflijk.

In de sneltrein en de metro in Taiwan was het me opgevallen, dat mensen die een uitstulpende moedervlek hebben of een pukkel waar een of meer lange haren uit groeien, dat die haren niet afgeschoren of uitgetrokken worden, maar als het ware gekoesterd en ontzien worden. Als zo'n behaarde pukkel zich binnen de scheerzone bevindt bij mannen, wordt er keurig omheen geschoren. Ook vrouwen laten de beharing op zo'n 'schoonheidsvlek' netjes zitten en dat terwijl de rest van de eventuele beharing geëpileerd, geharst of op een andere manier verwijderd wordt. Wat ik leuk vind, is dat veel verschillende type mensen mijn workshops bijwonen hier; bankdirecteur, artsen, verpleegkundigen, projectontwikkelaar, een heuse filmster uit Taiwan, mensen van overheidsinstanties, masseuses, grafisch ontwerper, kok, muziklerares, medische en juridische studenten. Tijdens de workshop bemerk je geen verschil in status of gedragsverandering t.o.v. elkaar, wel nieuwsgierigheid en respect.

In diverse steden in Taiwan tref je sexy geklede, goed geproportioneerde jonge dames aan, zittend in een soort glazen telefoonsel die met veelkleurige lampen is verlicht. Zij verkopen Binglau, een soort noot waar je op kunt kauwen en je speeksel bloedrood kleurt, wat je uit moet spugen. Na een tijdje op die noot te hebben gekauwd, krijg je een speedy gevoel over je, schijnt. Ik heb het zelf niet geprobeerd, maar het ziet er wel uitnodigend uit..... die noot.

Morgen wordt er een hevige Taifoen verwacht (ook wel tyfoon genoemd) Alle officiële instellingen zijn gesloten en er wordt van overheidswege het advies gegeven om van activiteiten buitenshuis af te zien. Ik heb wel eerder aankondigingen gehoord en op de tv beelden gezien van de ravage die zo'n taifoen kan aanrichten, maar er persoonlijk nooit iets van gemerkt. Ben benieuwd. Ik heb in ieder geval morgen een onverwachte vrije dag, omdat het geplande concert afgelast is. Zal morgen vertellen wat deze taifoen heeft aangericht.

We hebben de taifoen overleefd zonder schade. 's Nachts

hevige regenbuien, die zich gedurende de dag herhaalden, vergezeld van een krachtige stormachtige wind. In de brede straten was de schade wel duidelijk te zien; veel gebroken glas, afgebroken takken en bladeren van bomen en wat rondvliegende linnen reclameborden die eigenlijk met touwtjes aan gebouwen behoorden te hangen. In Kaohsiung was de schade aanmerkelijk groter door wateroverlast; de straten stonden blank onder een laag van gemiddeld 20 cm water. Op het nieuws nog een paar idioten gezien die op de fiets en anderen per scooter trachten ergens naar toe te gaan en finaal van de weg geblazen werden en dat nog gek vonden ook.

As Confusioness says: When sun comes up in the West, something is terribly wrong.

Ik groet u voor nu en begroet u gaarne met een diepe buiging in Ypenburg gedurende 29 september -24 maart.
Hans de Back

www.hansdeback.com

Taipei, 26 maart 2011

Goede Morgen,

Na nog enkele druk-druk-drukke dagen was het dan eindelijk zo ver; het werd 24 maart, de dag dat ik de lucht in vloog richting Taipei, enigzins geholpen door de KLM. De reis verliep voorspoedig tot de tussenstop in Bangkok. De rest van de reis had een nogal schokkend karakter vanwege plotsklaps optredende turbulentie. Gedurende de eerste turbulente schokken bevond ik me op het toilet, keurig ingeklemd tussen twee wanden stond ik een plasje te doen. Ik leek wel zo'n wildplasser. Je hebt jezelf nog wel in de hand gezegd, maar van enige controle is absoluut geen sprake meer. Wat een zootje. Toch maar op en afgeveegd de hele boel. Toen ik weer in mijn stoel had plaatsgenomen kwam een tijdje later de steward langs met drankjes. Voor een medepassagier had hij thee ingeschonken en voor dat hij die thee kon overhandigen, belandde het hele bekertje over mij heen. Deze gulle gave was ook te danken aan plotseling optredende turbulentie. Ik kreeg eerst een onverwacht warm gevoel voor deze steward, maar dat werd abrupt onttnuchterd omdat ik nattigheid voelde, en niet zo'n klein beetje ook. Gelukkig was de thee niet gloeiend heet. De rest van de reis verliep voorspoedig. Bij aankomst stond Una mij op te wachten en in een Toyota Camry zoefden wij huiswaarts. Het is hier oud Hollands kloteweer; regen met een dagtemperatuur van 14 graden C. Maar in bed is het heerlijk, dus lang leve het kloteweer.

Lieve groet en tot plotseling,
Hans de Back

Taipei, 1 mei 2011

Goede Morgen Waarde Landgenoten,

Enkele dagen na mijn perfecte landing in Taipei, werd ik onaangenaam getroffen door een vasthoudend griepje, dat met traditionele middelen van geen wijken wist. Met een aantal concerten en 6 studio opnamedagen in het vooruitzicht toch maar naar een reguliere arts gegaan en die is er -met behulp van enkele krachtige medicijnen- in geslaagd de griep, aanhoudende hoest en nies aanvallen

en gesnotter binnen de termijn te bedwingen. Als er een huiskamerconcert plaatsvindt, moet de kamer ontdaan worden van de riante vierzitsbank en meestal ontstaat er tijdens de 'verhuizing' van het gevaarte enige verwarring over waar het dan te plaatsen. Tijdens die overwegingen stond ik met de bank in mijn handen, gedeeltelijk steunend op mijn bovenbenen en begon na enkele minuten aan te dringen op een besluit, dat met tegenzin genomen werd en resulteerde in een plotseling te hoog optillen van het nog zwevende gedeelte van de bank, waardoor ik mijn evenwicht verloor en achterover viel met mijn rug op de hoekrand van een bureau en die vierzitsbank er bovenop. Ik heb prachtige sterretjes gezien en toen ik weer op adem kwam en wat hogere geesten aangeropen had in het Hollands kwam ik erachter dat er twee ribben gekneusd zijn aan de rechter zijde. Als er mensen zijn die betwijfelen of alles met elkaar in verbinding staat in het lichaam, kan ik een paar gekneusde ribben van harte aanbevelen. Alle 'normale' handelingen worden ware uitdagingen. Zitten, opstaan, liggen, overeind komen, diep doorademen, poepen, niezen, hoesten, je neus snuiten e.d. gaat heel moeizaam. En ik ben al zo'n rare snuiter in de ogen van deze mensen. Gelukkig heb ik voor mijn vertrek naar Taipei kennis gemaakt met Janny Roerink, die de edele kunst van TOM (Touch Of Matrix) machtig is en dankzij haar bemiddeling op afstand was de pijn binnen enkele dagen draaglijk en de bewegingen aanmerkelijk minder moeizaam. Een aanrader deze dame in tijden van nood. De Cd opnames waren in 4 en een halve dag geklaard. De opnametijd was van 1-7 uur en de eerste dag voor een groot deel in beslag genomen door microfoon plaatsingen en testen. Het was een hele indrukwekkende studio qua apparatuur. Wat de ruimte voor de muzikanten betreft, die was heel gering, maar het ging net. Het resultaat mag er zijn en is er ook. Het zijn twee Cd's met meditatieve ochtend en avond sferen. Om de ochtendsfeer te versterken zijn sommige tracks opgeleukt met kwetterende vogelgeluiden en de avond sfeer met het geluid van krekels. Morgen een gesprek met de producer over de volgorde van de tracks en de namen. Als iedereen tevreden is, ga ik de klankschalen weer inpakken en (laten) vervoeren naar ons huis. Eind volgende week gaan we naar Kaohsiung voor een 5 daagse workshop en hebben we -mag ik hopen- tijd om Tainan te bezoeken. Schijnt een hele mooie plaats te zijn

en in een grijs verleden hebben Hollandse zeelui en zakenlieden zich hier genesteld.

6 mei vieren we ons kartonnen huwelijksfeest; dan is het 2 jaar geleden dat we in de huwelijksboot genomen zijn. Magische huwelijksboot op een zee van tijd, in staat om op de klippen te lopen, overstag te gaan, het over een andere boeg te gooien, alle zeilen bij te zetten, soms dwars te liggen, schoon schip te maken, backzeil te halen en kant noch wal te raken. Het is uitroeien met de riemen die je hebt ...

Iemand heeft eens opgemerkt dat *'a woman's mind is cleaner than a men's, they change them more often'*.

*Heb een heerlijke en inspirerende tijd vol passie, levensvreugde, humor en mazzel.
Good Vibrations,
Hans de Back*

Kaohsiung-Tainan-Taipei, 30 mei 2011

Goede Morgen,

Het is altijd een feest om in Kaohsiung uitgenodigd te worden om een 5 daagse workshop en een concert te verzorgen. We worden op een koninklijke wijze ontvangen door onze gastvrouw Nancy. Het enige wat ontbreekt is de rode loper en de bodyguards. Bescherming is hier gelukkig overbodig. We worden naar een heel gerieflijk hotel gebracht en na een korte opfrisbeurt (ik bedoel deze keer ff snel douchen) gaan we uit eten. Nancy weet ons te verrassen op verscholen restaurantjes die voortreffelijk eten verzorgen; locale specialiteiten vaak met vis, garnalen, schelpdieren, krab, maar op een manier bereid waar je schaamteloos je vingers bij aflikt. Reserveren is een vereiste.

Ik moet bekennen, dat zo'n koninklijke behandeling erg snel went, gek he ?!

Tussen de workshop en het concert waren twee vrije dagen, die we hebben besteed aan het bezoeken van Tainan, waar we door vrienden van Nancy werden rondgereden en naar bezienswaardigheden van onze keuze gebracht. We hebben het Confucius Tempel complex

bezoekt wat dateert uit 1665 en waar de verheven kunsten werden gedoceerd; literatuur, muziek en rituele dans. Het heeft de meest uitgebreide bibliotheek op deze gebieden. Fort Zeelandia, een gerestaureerd fort wat herinnert aan de Hollandse bezetting van een schiereiland van Tainan gedurende een periode van 38 jaar. In 1662 werd het gebied overgedragen aan Cheng Chen-Kung. De Hollanders hebben in die tijd nog een tweede fort gebouwd, Fort Provintia. Beide forts zijn bij een zware aardbeving tot ruine vervallen en na de tweede wereldoorlog weer hersteld.

Behalve voor Hollandsche kooplieden en zeelui was Taiwan erg 'populair' bij overheersers in die tijden; de Portugezen, Japanners en Chinezen hebben er behoorlijk huis gehouden, met dit verschil, dat ze zich niet beperkten tot een stad of deel ervan, maar meteen het hele eiland overheersten.

Tainan is rijk aan tempels die de godin Matsu, de hemelse heilige moeder, vereren. Welgeteld 17 tempels zijn aan deze godin gewijd. De godin wordt geflankeerd door twee beschermende generaals; Chien-Li-Yen met ogen die duizend mijl ver kunnen zien in alle richtingen en Shun-Feng-Erh met oren die alle berichten uit alle windstreken kunnen horen. Omdat Matsu's bovennatuurlijke wonderen zich altijd op zee manifesteerden, werd ze vooral door zeelieden en vissers aanbeden. Het zijn stuk voor stuk prachtige tempels voorzien van veel monumentale symboliek.

Het was gelukkig maar 36 graden C overdag in een stralende zon, dus lekker buiten wandelen is genieten voor mij. In een middag had ik een redneck, waar je een kreeft jaloers mee zou kunnen maken. De volgende ochtend om 8 uur werden we opgehaald om te gaan ontbijten op z'n Tainan's. Een redelijk grote eetgelegenheid, waar iedereen lekker buiten zit te ontbijten aan ongemakkelijke tafels met nog ongemakkelijker krukjes. De specialiteit en delicatessen is vissoep. Ze staan er voor in de rij. Werkelijk waar. Studenten, werklui, ambtenaren, zakenlieden, huisvrouwen, kinderen; alle rangen en standen zitten lekker gemeleerd op ongerieflijke krukjes bij elkaar aan tafel te genieten van een flinke portie vissoep. Ik moet toegeven, het smaakte erg lekker, maar het idee en de geur van gekookte vis op de nuchtere maag sprak me niet erg aan.

Op naar het National Museum of Taiwan Literature. Een

prachtig gebouw uit 1916 in de Mansard style. Buiten was het inmiddels 32 graden, binnen 24. Ik ben nog nooit zo geïnteresseerd geweest in Chinese literatuur als die dag ;-). De bezoekers waren ook zeer verbaasd mij daar aan te treffen. Na deze culturele uitpatting enige winkeltjes bezocht met Tainan specialiteiten. Flink bepakt op naar Kaohsiung voor het concert. Het was weer een liggende ovatie. Op de terugreis naar Taipei werd het mijn amechtig kreunende, zwaar overbeladen koffer te machtig en brak een wiel. Wat een lekker stel; een kreupele vent met een gammele kapotte koffer. De schade is inmiddels weer hersteld en de verontrustende geluiden zijn als sneeuw voor de zon verdwenen.

De ouders van Una zijn 40 jaar getrouwd, ook daar moet op gegeten en gedronken worden, dus van enig lichaams-gewichtverlies is tot nu toe weinig terecht gekomen.

Afgelopen donderdag naar de geluidsmixer geweest, om het kurkdrome studio-geluid enig leven in te blazen. Met een voor mij volslagen onduidelijke techniek, kan je ruimte scheppen en de akoestiek veranderen, zonder te polijsten aan de opname.

Volgende maand komt het a capella koor Krokodiloes van de Harvard University naar Taiwan voor een tournee van een paar dagen. Zij traden door de jaren heen op voor o.a. Ella Fitzgerald, de Prinsessen Grace en Caroline van Monaco, Aga Khan, Koning Bhumibol van Thailand, Yo-Yo Ma, Julia Roberts en 13 juni voor Hans de Back op zijn 'tropenverblijf' in Taipei. Ik laat hun kennis maken met klankschalen en zij gaan wat zingen. Het koor heeft zich in de loop der tijd 'ververst' en bestaat nu uit 12 jonge getalenteerde zangers.

Wat nou kapsones, toch logisch dat dit rijtje aangevuld wordt met mijn naam. Kan ik er wat aan doen, dat die mensen een goeie smaak hebben ;-).

De volgende dag een BBQ met genodigden ten huize van de sponsor en zijn charmante vrouw. (die bij mij een workshop gaan doen)

Ik blijf er ook zo gewoon onder he, ff m'n haar goed doen. Als ik in augustus terug kom en we zien elkaar weer, mag je gewoon U tegen me blijven zeggen hoor.

Tot het volgende 'heb ik weer'bericht.

Hartelijke groet,

Hans de Back

Taipei-Hualien 26 juni 2011

Goede Morgen Waarde Landgenoten,

Met gebarentaal kan je hier in Taiwan soms voor verrassingen komen te staan. Je wil bijvoorbeeld iemand duidelijk maken zonder woorden dat het eten je heerlijk smaakt en je beweegt je hand heen en weer langs je oor, trek daarbij een op waardering duidende gezichtsuitdrukking en de persoon in kwestie waar het compliment voor bedoeld is kijkt verbaasd naar de andere tafelgenoten en vraagt "waarom zit die lijp naar z'n oor te zwaaien?" Op zo'n moment begint het onbegrijpelijke van dit gebaar pas echt tot je door te dringen.

De boys from Harvard waren in het begin van hun bezoek aan onze 'spa' op een beleefde manier geïnteresseerd en keken elkaar af en toe aan op een manier die deed vermoeden dat ze duidelijk in de verkeerde documentaire waren beland. Zo'n middagje Socutera daar waren ze niet op voorbereid. De krampachtigheid verdween snel toen ik m'n fysieke toestand zelf flink belachelijk maakte. Ik heb hun getraakteerd op een concert van ongeveer 40 minuten en daarna alle 12 stuk voor stuk een gongmeditatie van 4 minuten laten ervaren. Dat vonden ze allemaal amazing. Ze gingen staan en hebben 3 songs voor mij gezongen. Die gasten zijn en zingen echt fantastisch; haarzuiver, goed in de maat, perfecte afstemming op elkaar en elkaars stemmen, en daarbij nog een goeie act.

De volgende dag een BBQ bij de sponsor met een ruim 1 uur durend concert van de Harvard Krokodiloes. Spectaculair ... Ik heb een Cd van hun gekregen. Dat huis van de sponsor is door zijn vrouw ontworpen. Een moderne villa met twee bijgebouwen en een flinke tuin. Strakke herhalingen zowel buiten als binnen schenken rust in het ontwerp. Ook het interieur is verfijnd strak maar comfortabel, met ruimte en gelegenheid tot speelsheid, knusse hoekjes, een vleugel van Steinway, logeergelegenheid voor 20 gasten, etc. Er waren ongeveer 70 genodigden en het was niet druk in het huis en de tuin. Het nadeel van rijkdom is, het biedt zoveel voordeel.

Una wilde er even een paar dagen tussenuit en heeft in Hualien een B&B geregeld en betaald. Hualien ligt aan de Oostkust van Taiwan en is het domein van een aantal tribes; de oorspronkelijke bewoners van Taiwan. Ze zijn erg

trots op hun cultuurgoed en geven in de zomer dagelijks uitvoeringen in dans, muziek, vertelkunst, acrobatiek en gevechts- technieken. Ook tref je overal specifieke tribal kunst aan, dat sjamanistisch aandoet. Dinsdag zijn we per trein naar Hualien gegaan. Het stortregende, Una was ongesteld geworden, het B&B was aan een drukke weg gelegen, met een eindje verderop een papierfabriek die bij vlagen een lucht verspreidde, die deed vermoeden dat de plaatselijke schillenboer zijn hele handel op de stoep had gedumpt. Het waren hele aardige en behulpzame mensen, ze hadden ook een leuke hond die aan de nodige vlooiën gratis huisvesting bood, maar die vlooiën wilde weer eens wat anders en brachten een bezoek aan onze kamer. Aldaar bleek dat er aan het B&B een bed en breakfast ontbrak. Onze kamer had wel een douche en toilet en een stevige matras op de grond, dat wel. Toch even de eigenaar laten weten, dat B&B een beschermd handelsmerk is en dat je niet de meest elementaire ingrediënten kan schrappen. Een B&B zonder B&B is een sleep-inn, meer niet. Afijn, mijn dag kon niet meer stuk, dat moge duidelijk zijn. De volgende dag was het weer wat opgeklaard en hebben we een dagtour gemaakt met een taxi naar de bergen en grotten. De bergen zijn weelderig begroeit en hebben een hoogte die varieert tussen de 2500 en 3800 meter. Op aanraden van de chauffeuse een wandeling gemaakt ergens op een berggedeelte dat een veilig wandelpad had. De wandeling zou ongeveer 1 uur in beslag nemen en zij zou aan het eind van het pad ons opwachten met de auto. Het was 12.20 uur, 34 o C., en waren de enige idioten die op het heetst van de dag deze wandeling gingen maken. Wel lekker rustig. Ondanks de warmte was het een mooie tocht met prachtige uitzichten, langsscherende zwaluwen, wegspringende krekels, vrolijk mee fladderende vlinders en het uitnodigende geluid van een paar zangvogels ergens in de verte. Daarna naar het strand gegaan, wat bezaait is met flinke kiezelstenen. Een bezoek gebracht aan een plaatselijk beroemde beeldhouwer, de edelstenenbeurs, een kusttour gemaakt naar het zuiden van de provincie Hualien en de nodige restaurantjes gekeurd natuurlijk. Het eten hier is heel goed binnen te houden. Als je niet van karaoke houdt, dan is het uitgaansleven in Hualien erg beperkt. Na 10 uur 's avonds zijn de meeste gelegenheden gesloten op een paar karaoke tenten en nachtclubs na, waar schaars geklede jonge dames voor paal staan te dansen. Ook daar zou ik liever niet herkend

willen worden, dus op naar ons eigen vlooientheater. Inmiddels weer thuis in Taipei en vandaag een concert gegeven in een yogaschool. Ik kreeg begeleiding van Thor, de God van donder en bliksem, die een afwisselende lichtshow voor zijn rekening nam en een keer de donder zo hard liet weerklinken, dat diverse auto alarm installaties spontaan in werking traden, wat weer een onverwachte toevoeging aan het klankspectrum bood. Overmorgen is het de bedoeling dat er een foto reportage wordt gemaakt voor de nieuwe dubbel Cd. Wind music heeft in haar opperste wijsheid bedacht om dit te laten plaatsvinden ergens in de bergen bij Taipei en wel om 6 uur 's morgens. Dat betekend om 5 uur de taxi in. Met een stralend ochtendhumeur op de foto, dat beloofd wat.

Met een zonnige blik op de toekomst gericht, wens ik u een prettige voortzetting van dit weekend.

*Lieve groet,
Hans de Back*

7 juli 2011, coverfoto

Goeiesmorges deze morges,

Ik denk dat de fotograaf 6 uur 's morgens toch een iets te vroege start van de dag vond, en dat de combinatie morgenstond en ochtendhumeur over het algemeen geen positieve invloed heeft op de gezichtsuitdrukkingen van het fotomodel. Er werd voor 10 uur gekozen. De afgesproken plek was ergens in de bergen. De taxichauffeur had een goeie start van de dag met deze rit. Het was broeierig heet en er dreigde regen aan te komen. Het bleef niet bij een dreigement en om ongeveer 12.20 uur konden de eerste foto's genomen worden bij een vijver vol met bloeiende lotusbloemen en rondfladderende grote vlinders. De afstand tussen de afgesproken plek en de vijver was zo'n 20 minuten lopen in die broeierige hitte. Daar wordt ik toch fotogeniek van. Het zweet droop van mijn haren, gezicht en bovenlijf en op zo'n plek kan je niet ff de airco aanzetten.

Ik had verschillende kleuren shirts meegenomen; rood,wit,blauw,paars,groen. Je kan nog zulke mooie kleren aantrekken, met zo'n verhitte klamme kop zit er toch geen Pulitzer prijsje in. Het heeft meer iets

weg van "He men, you look like shit , what's your secret." Ik werd nog het bamboebos ingestuurd met kruk en klankschaal. Veel mooie grote spinnen daar, die gelukkig netjes op hun plaats bleven zitten, want de aaibaarheidsfactor van spinnen is erg laag bij mij. Er werd door de fotograaf nog een andere ludieke suggestie gedaan, door mij over glibberige bemoste stenen te laten lopen tegen een berg op naar een klein watervalletje. Heb me verontschuldigd, want ik had mijn berggeitenwollen sokken niet bij me. Verstond hij niet. Hem verzocht zelf op die plaats te gaan staan, zodat ik precies weet wat hij bedoelt. Toen hij tot 3 keer toe bijna zelf de afgrond in gleed, drong het tot hem door, dat zijn verzoek ongeschikt is voor mij. De hele toestand heeft tot 19.40 uur geduurd en dit is het resultaat.

In plaats van mijn zuster op een houtvlot, ben ik er zelf maar op gaan zitten ;-) Hans in een groen groen blader blader land & een klankweb spinnen in het bamboebos. Met de heen en terugreis heeft dat van 09 uur tot 20.30 uur geduurd. Aanwezig waren de fotograaf met een assistente, iemand van Wind music, Una en ik. 4 mensen de hele dag in de weer en geen weer voor 3 foto's. Maar de Cd wordt mooi, dat wel.

Ik heb 3 songs van de Harvard Krokodiloes als link toegevoegd.

http://youtu.be/eU_rijjE5mw

<http://youtu.be/JS23SYPm8ro>

<http://youtu.be/pgDU4KZZYgg>

Niet sjlecht toch ?

Met een diepe buiging wens ik u een fantastische voortzetting van deze zomer.

*Tot plotseling,
Hans de Back*

11 augustus 2011

Goede Morgen Waardige Landgenoten,

Het regent mijlpalen hier in Taiwan; ikke ben 65 jaar geworden 24 juli. Het moest er een keer van komen, dus dan nu maar. 's Middags een etentje met de familie van Una en na afloop 'gezellig' winkelen samen met de zus van Una in IKEA.

Dat stond nou echt helemaal boven aan mijn verlanglijstje; winkelen in IKEA op mijn verjaardag. 's avonds met vrienden gaan eten in 'Brown Sugar' een restaurant met live muziek, lekker eten en swingende latin-jazz muziek. Dat maakte weer een hoop goed. Goeie ritmische muziek op een makkelijk te aanvaarden volume, waardoor je wordt uitgenodigd om te gaan dansen i.p.v. te blijven praten. Er waren een paar stellen aan het dansen, die waren een genoeg om naar te kijken en voor de musici om voor te spelen. Ik heb een beetje op mijn stoel zitten swingen om de sfeer op de dansvloer kwalitatief aantrekkelijk te houden en er geen Socutera toestand van te maken. De dag ervoor heb ik mezelf een Bose wave muziekinstallatie cadeau gedaan, omdat de midi set van Una van erbarmelijke kwaliteit is. Una had een belangrijke client te behandelen die middag, dus ben ik met de juiste informatie in het Chinees de taxi ingestapt opweg naar de shoppingmall, waar de Bose dealer zich bevond. Een gigantisch winkelcomplex met honderden inpandige winkels, waar je rustig een paar dagen kan rondwalen zonder in herhaling te vervallen. Daar had ik geen belangstelling voor, dus bij een chique boetiek gevraagd waar de Bose dealer zich bevind. Ik werd op een stoel gezet en verzocht even te wachten, dan zouden ze klantenservice bellen die mij verder zal helpen. Binnen 2 minuten kwam er een dame van klantenservice die mij naar de tweede etage begeleid en in een EHBO post dropt, alwaar een verpleegster klaar stond met koude compressen. Het heeft me heel wat moeite en overredingskracht gekost om die mensen ervan te overtuigen dat ik geen medische hulp nodig had maar een Bose wave

installatie. Geflankeerd door de nog steeds niet overtuigde verpleegster en de dame van klantenservice werd ik naar de Bose dealer gebracht. Hansje gaat uit winkelen ... Afijn, Bose is een voor huiskamer gebruik mooie en compacte installatie.

De tweede mijlpaal is dat Taiwan dit jaar zijn 100ste 'onafhankelijke' verjaardag viert en dat steken ze niet onder stoelen of banken. Er wordt flink reclame gemaakt voor de verscheidenheid aan cultuur, natuur, culinaire hoogstandjes, traditie versus trends, muziek, recreatie en sporten die Taiwan een populaire en aantrekkelijke bestemming maakt voor zowel de bezoekers, zakenlieden, artiesten, recreanten, sporters en vakantiegangers. De derde mijlpaal is de realisering van mijn 9de en 10de Cd, uitgegeven door Wind Music. Morgen generale repetitie met overige musici en geluidstechnicus en overmorgen de presentatie met een concert in 4 delen. Van 1-7 augustus zijn we in Beijing geweest op uitnodiging van Summa Spa om de kunst van het klankschalenspel bij te brengen aan andere spa eigenaresses vanuit andere delen van China en van 8-11 augustus in Changchun, het noord oosten van China bij Vanilla Spa. Changchun ... nog nooit van gehoord, een vriendelijke grote stad met veel groen en ruimte, laagbouw woningen en oprukkende statige hoogbouw. Geen Bijlmer-achtige projecten. Er rijden hier opvallend veel Audi's en VW's en dat komt, omdat ze die hier maken voor de Chinese markt. Het is duidelijk te merken dat het economisch goed gaat met China. De eigenaresse van de Vanilla Spa rijdt in een Mercedes Benz SLK 350, een vierwiel aangedreven stoere luxe auto, waarmee je ook off the road absoluut geen modderfiguur slaat, maar waarschijnlijk wel maakt. Wij logeerden in het New Century Grand Hotel Changchun, een 5 sterren hotel voor de prijs van een B&B, met een fitness club, restaurants, bars, golfbaan en in de kamer een bed van 240cm breed, breedbeeld tv, aansluiting voor internet, bad, douche, toilet en een eigen 'balkon' van 6x4 meter. Het is niet wat ik gewend ben, maar 'wie het kleine niet eert' ...

De prijzen zijn hier nu nog erg laag voor alles; een masseuse verdient hier 80 euro per maand, een beetje ambtenaar redt het net om 140 euro per maand bij elkaar te gapen tijdens het werk. Een villa en dan bedoel ik een villa van minstens 10 kamers met tuin en beschermde toegang tot het villacomplex komt op 250.000 euro. Daar

heb je in Den Haag nog net een etage in de Schilderswijk voor. Wat het weer betreft is het in Changchun erg gevarieerd. Zomers +30 o C, Winters -25 o C. met een echte lente en herfst. Ik vind het een aangename stad.

Wat zijn er toch een hoop mooie vrouwen op de wereld, met name in dit werelddeel en ik mag ze stuk voor stuk (en het benne me stukken) behandelen en krijg er nog voor betaald ook ... nou ja, had ik maar een vak moeten leren.

Het is weer bedtijd hier in Taipei, dus Hansje gaat lekker lapie-lapie doen.

Moge de Goden en Godinnen u gunstig gezind zijn en uw wensen & verlangens nu vervullen met passie, gratie en eerbied.

P.S. Een tijdje terug een Duitse film gezien, ik vind de namen voor functies die ze bedenken echt ongelooflijk. Mezelf getraakteerd op een variant.

Hans de Back

UBERHAUPTMANNGESCHUTZANFUHRER

17 augustus 2011

Goede Morgen Volwaardige Landgenoten,

De Tour de Taiwan zit er bijna op. De 21ste duik ik thuis m'n waterbed in en kom er voorlopig niet meer uit. We wonen hier in Taipei vlak bij de universiteit en dat heeft als voordeel, dat er veel winkeltjes zijn met betaalbare spullen en heel veel eetgelegenheden uit alle windstreken: Koreaans, Tibetaans, Pakistaans, Vietnamees, Indiaas, Japans, Italiaans, Thais, Tex-Mex, Steakhouses, Burger-tenten, enz., en een vegetarisch eethuisje met een buffet waar je uit ongeveer 20 gerechten je keuze kan samenstellen. Je kan er ook lunchen. Het eten is vers, goed gevarieerd, smakelijk, de ambiance is eenvoudig, alleen de muziek is om op te schieten. Elke dag dezelfde muziek; van die zeurderige constant zich herhalende mantra deuntjes op een simpel wijsje wat maar onvermoeibaar door blijft drammen. Het nut ontgaat mij en doet vermoeden dat de 'muzikant' er -met ongetwijfeld de beste

bedoelingen- van uit gaat dat de Goden aan een onrustbarende vorm van dementie lijden, die zij oeverloos trachten te eren, gunstig te stemmen of hun smeekbeden te laten aanhoren. Op een gegeven moment roept het bij mij iets op van dwingend dreinen, jengelen, kortom irritant. Maar ik heb een oplossing gevonden; i.p.v. me daar te gaan zitten verbijten, pak ik m'n maaltje in en peuzel het thuis op onder het genot van echte muziek uit mijn Bose wave geluidsinstallatie.

13 augustus was de presentatie van mijn nieuwe dubbelt Cd aan het hooggeachte publiek in de concertzaal van een universiteitsgebouw.

Er hadden naar schatting zo'n 200 mensen de zware en lang aanhoudende regenbuien getrotseerd om het concert bij te wonen. Regenen dat het hier kan, ongelooflijk. Op sommige plekken in het land sta je tot aan je navel in het water en dan gaat het mijn verstand te boven :-).

Om die lieve mensen niet in slaap te laten sukkelen op de hypnotische klanken van uitsluitend klankschalen, werd het programma opgeluisterd door een tribal group uit het zuid oosten van Taiwan, die hun traditionele liederen ten gehore brachten. Mooie samenzang, harmonische melodien uit de kelen van zo'n 40 zangers en zangeressen. Indrukwekkende, eerlijke muziek. Een uit Arizona overgevoegen fluitiste Barbara Else, speelde iets van haar eigen repertoire en samen met mij een geïmproviseerd stuk, waarbij ik haar begeleide op de HAPI, een 8 tonig percussie instrument in E mineur stemming. Na afloop de bloemenhulde, dankbetuigingen en het signeren van mijn Cd's. In de gouwegeit toch ff zo'n 70 Cd's gesigineerd. Niet sjelecht toch?

Wat die overvloedige regen betreft; volgens de president van Iran beschikt Europa over apparatuur die de wolken boven Iran laten afdrijven naar Europa om daar de regen in overvloed te laten neerdalen, terwijl zij geen druppel regen krijgen ... Als dit een treffend voorbeeld van de elite intelligentia is in Iran, dan weet ik nog wel een goedkope en doelgerichte manier om hun atoomonderzeer tot zinken te brengen; gewoon ff aankloppen.

Waarom ze hier in Taiwan en China een leraar uit het Westen laten komen, terwijl historisch gezien de wijzen uit het Oosten komen, wordt wellicht dankzij bovenstaand voorbeeld duidelijk geïllustreerd.

Moge het de weergoden en godinnen behagen, u op uw levenswandel te vergasten op hartverwarmende zonnestralen, verfrissende briesjes en spetterende regendruppeltjes. (het percentage naar wens zelf invullen)

*Hartelijke groet en tot plotseling,
Hans de Back*

P.S. Een Griekse variant op 'de vieze man'; meneer Ojasses

Colofon

Uitgave © Hans de Back, 2011
www.hansdeback.com
hans@hansdeback.com

Met bronvermelding mag alles uit deze verhalenbundel gepubliceerd of anderzijds verspreid worden.

Leendert-Jan Vis heeft bij enkele verhalen een cartoon gemaakt en Louise Dekkinga heeft het boekje vormgegeven. De druk is verzorgd door Drukkerij Stampij in Amersfoort.

*Ik wens u veel leesplezier en inspiratie toe,
Hans de Back*